

CAZKEDİSİ

sayı 18

BAYRAKLI

Tarık Övünç'ün anısına,

Grubun kınası düşerdi çınlayan kadehlere
iki lafın belini kırarken...

Biz pek yorulmazdık yokuşlarda
Ellerimizden tutardı sardunyalara
Kâh karanfil çağırırdı
kâh fesleğen...

Olmazsa çanlarıyla barışık kent masalından
fırlar çekerdi birileri...

Ucu uslanmaz aşklara çıkardı her gecenin
Tepekule'de geçkin bir çeşme
dalgın ıslıklarla süzülürdü körfezine
Tahta bir iskelede serüven delisi
dupduru sabahlardık kendinden emin...

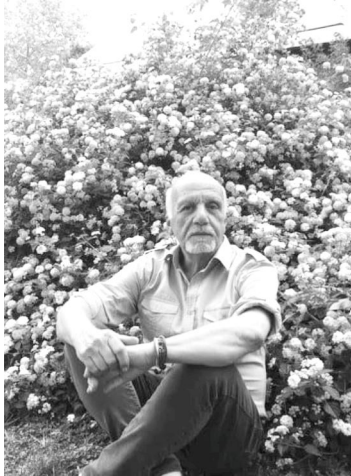
Bayraklı, hey Bayraklı,
vakti kerahatta inince tantanlar
bir tren biletime değişirdik dünyayı!..

Şimdi koçboynuzlarıyla zorluyor yitik kapısını
gün ışığıyla yıkanmış anılar
Sökülmüş Yahya Paşa köşkünün apoletleri
Çarşı ağzında yakılmış kimliğiyle ağlamaklı...

Son koruk suyunu kim içti?..
Son şarabına kimler yetiştirdi?..

Kalbini nerde düşürdün, aklında mı?..

AHMET GÜNBAŞ

*Not: Bayraklı âşığı değerli
öğretmen Tarık Övünç'e
ithaf ettiğim bu şiirim, ne
yazık ki gecikmeli
gönderim nedeniyle
CazKedisi'nin geçen
sayısında yer alamadı. Ona
bir sürpriz yapmak
istemiştım sessizce. Şu işe
bakınız ki şiirimi
göstermeden Tarık
abimizin ölüm haberini
aldım! Kime göstereceğim
şimdi ben şiirimi? Şaşırdım
kaldım. Şiirin ışığıyla
kalasın ey güzel insan!*

- ahmet günbaş
- salih bolat
- enver gökçe
- yusuf alper
- oya uysal
- mehmet mümtaz tuzcu
- hüseyin peker
- m. mahzun doğan
- hüseyin köse
- hüseyin hatipoğlu
- ayşe özgür aydoğan
- zeliha cenkçi
- bahtiyar kaymak
- erkan karakiraz
- çağın özbilgi
- halim yazıcı
- azime akbaş yazıcı
- volkan hacioğlu
- neval savak
- melih elhan
- fatih kök
- ihsan baran
- önder çolakoğlu
- ömür özçetin
- nilsun usluoğlu
- felek yılmaz
- orhan kınacı
- mehmet selçuk
- nilgün emre
- kuzey genç
- şaban çetin
- ogden nash
- tamer gülbek

enver gökçe

salih bolat

1970'li yılların sonlarıydı. Ankara'da üniversite öğrencisiyken, Seyranbağları Huzurevi'nde kalan Enver Gökçe'yi arada bir ziyaret ederdim. "1950 Tevkifatı"ndan kalma hiç iyi le meyen pis bir yara vardı dizinin alt kısmında. Bir gün yine gittiğimde, küçük odasında Pablo Neruda'dan şiirler çeviriyordu. "Hastir Lan" adlı şiirini yanılmıyorsa o günlerde yazmıştı. Yarasını ilk kez o gün görmüştüm.  orapla birlikte deri de kalıyordu. Cezaevinde nemden olduğunu ve kendini bu yaranın götüreceğini söylüyordu. Yazık,  yle de oldu. Enver Gökçe kendini şiire ve yurduna adanmış olmanın anıtıydı.

Çok fazla şiir yazmamıştı. Yazdığı  iirler de insafsızca gerçek, ilkel, yabanıl, ilk ağızdan metinlerdi.  iir yazmak zorunda olmayan bazı arkadaşların yazdıkları gibi "acı turizmi" yapmıyordu, acının kendisiydi. Metin Altıok gibi, Macar  air Atilla Josef gibi. Kimi  iir erbabı onu şairden bile saymazken, kimi iyi şairlerin de esin kaynağı, hatta ustasıydı. Yarasını genelleştirdiği bu şiirinde kahrediyor görünse bile, aslında eyvallahı yoktu kimseye. Bir  lke bir  airini nasıl harcarsa, onun en somut örneklerinden biriydi. Zor durumlarımda bu anıt şairi düşünüp g  leniyorum.

hastir lan

Ben gider oldum
kardaşlar.
Ve de
kız kardaşlar,
Ben gider oldum,
Gayri
Haram bana
Bu toprak damlar
Bu ağaçlar,
Bu taşlar bana.

Apat dediğin
Şişirilmiş oto lastiği
Ve bir kaç
Tahtadan ibaret
Bir saldırı.
Suda yüzer.

Oğul, u ak, bir de karım
Kurt bana
Hastir  eker
Kuş bana
Yılan bana
Hastir  eker
 iyan bana

Lan kardaş
Bu nasıl yara
Kınar her yerimden.
D   lm   m
S   lm   m
Ko ulmuş.

Siktir  ekilmişim yani
Kendi  z yurdumda.
Bir meri keklik gibi
 eker giderim.

Enver GÖKÇE

Ey sevgili durmadan kahramanı çoğaltan
Etiyle kemiğiyle seviyi suna bize
İnince kahramana upuzun boyunlardan
Şiirimi getirir girdiğim her sevişme

Ellerimin yengeçten ayrımsız olduğunu
Durmadan duyumsatan;'çatalkaya kışladı'
Anımsanma kazısı ey dağın yamacında
Bakarsın oyuklara gidince uzaklara

Ayağımın sürüyüp götürdüğü zamanda
Bir kadın durmadan etini çoğaltıyor
Timsahlar gözyaşıyla yiyip yutuyorlar
Beyni torbaya dönmüş yüzlerce kart zampara

Sıyrık göğüslerinde, savaşının simgesi
Çakılıp kaldığım o dağlar yamacında
Salıp ırmağımı inişimi unutma
Gencecik delikanlı ıssız sokaklarda

Ben kolsuz ve korkusuz kahraman
Safın önde gideni altı yaşında çocuk
Annem kimsesizdi kimsesiz bıraktı
Dağlarına yapışıp kalışım kaderimdir

Kederimdir dağları gördükçe hüzünlenme
O aşağıya akan billur sular coşkusu
Beni benden koparan sınırsızca esriten
Dağların kaderimdir, gözlerindir kederim

Uçuşur etekleri açılır çıkardı yaz yanığı duru güzelliği,
bir kız, liseli, göğsüne bastırıldığı kitaplarıyla yürüyüp geçti
geçmez sanılan gençliğini de
geçmedi, kırılan düşlerin içteki serinliği.

Herkesi eşit kılan ölüm değil ki, durup kimsenin önünde
ilikleme sin de ceketini kabullenilsin, bu karşımdaki
razı gelmediğim kader ve ben küreği kırık sandaldaki
kaçak yolcu, öteki,
karaya uzak sularda sürüklenen ruhunda rüzgâr,
rüzgârda dalgalanan solmuş kırlar.

Ah unutmak ne mümkün, içimde ukdesi!
Düşüp üstünden yere kanayan dizlerim olsa iyi,
acıyan düşlerimdi. Ve uzaktan uzağa seyrettiğim
bisiklet,
alındı alınmasına da başkası sevindi.

Yağmayan ama içimde serinliğini hissettiğim bir bulut
perdeliyor kasvetiyle odayı. Kalkıp açıyorum lambayı.

desen: azime akbaş yazıcı

dev avukat

Güzel'im, çok güzel'im, güzelden de öteyim. Ayrıca dünya iyisiyim.

Kim bu çayçay yahu? Bitmedi, tükenmedi küçük dağları. Hiç mi iyi görmedik? İyiy-sen Cennet'e git, haksız mıyım?

Dev avukat, dev avukat! dedik ne kazandık. Adam tabelayı indirmiş sıvışıyor.

Yanındaki cercerit depresyon geçiriyor. Dinmek bilmedi lanet. On gün daha güneş yok. Şemsiyenin altında sekiz adım atmışlar. Kız durmadan elini değdiriyor. Kırk kere söylendi: ağır çantalı kızlarla kırıştırmazsın. Asliye Hukuk Kalem'i'nde kalem kırmaya gider.

Şövaleye biRezil lakte noktürn söylersen, üç kuşluk dört ikindi sürüp sürtünür belki.

Ofisine çağırmış Şayeste bizim dev'i. Ersizliğin mor kuşu kapı duvar deliyor. Dündükü papağan vestiyerde patlatmış ödünsüz Rambo' muzu. Büroadv'o da kuşlar terazi tartıyor şimdi.

Çay dedin, çay dedin, bir çay demleyemedin. Şart mıydı kaynar kahve Karesi raylarında.

Çok hızlı bir amatör, ilginç bir film getirmişti İber'den: El Crimen De La Pirindola. (Topaç Cinayeti) Cinayet de, topaç da umurunda değildi dev avukatın. Kelimeye takmıştı.

Pirindola! Pirindola! deyip duruyordu. Derin pedofilyasına entegre etmişti O'nu.

Çekici bir ergen gördü mü, Pirindola! Pirindola! diye bağırmaya başladı.

Dev avukat, dev avukat! Madem ki devsin, çok büyük zevklere hazırla kendini!

Zevk tektir, değişmez. Küçüğü büyüğü olmaz zevkin.

Yapma yahu! Yanlış öğrenmişiz biz, bunca hukukçu.

Kaynaklarım sağlam. Kör kızın terazisi kadar hilesiz.

Aşçı Ensar kapıya çıkmış, lokma kuyruğundaki şişmanları sayıyor.

Müfit Abi, diyor, bir arkadaşınız var hani, size çok benziyor, sigaraya fena yükleniyor son günlerde. Farkında değilim, diyorum, hepimiz çok içiyoruz. Bu öylesi değil, diyor, çok çok fazla içiyor, anormal derecede. Uyarsanız iyi olur bence.

Güzel'im, çok güzel'im, zerafetim ayrı mevzu. Dünya iyisiyim üstelik. Derin şehvet defterimi Cemal piçi arakladı. 19 kişiye okuttum, diyor. Gazanfer askerdeyken Cemal'i eve almıştım.

6 hafta seviştik. Gazanfer şehit düştü. Ailesi beni çok ağır yargıladı. Vücudum şu anda bile cayır cayır yanıyor. Ben buyum, buyum ben, başka türlü olamam.

Halacığınla Bakü'ye kaymışsınız üç-beş gün, içler dışlar çarpımı Küba yapsaydınız bir de. Kestir şeker kamışını, ateşle puronu. Riesen Anwalt derdik o zaman sana. Manisa'da alamanca muallimi yok muydu? L'avocat géant nasıl? Namık Kemal Lisesi'nden hayal meyal bir hatıra. Topu topu iki ekose gömlek, bir rüzgarlık, bir pantolon. Dinmez gülüşlerin akıttığı yaşlar için bir de mendil elbette. Müfit Toykara'yla hergele meydanının köşesindeyse hele...

Frambuazlı cheese-cake, Karaorman, Antep Rüyası... Espresso'nun, Latte'nin hası...

Sabahları tek kibrit, gerisi birbirinden... İz-zet Baba Pasaport'a taşıttırmış ofisi.

Şövale devrilince biREZİL kahve dökmüş, noktürn lakte kudurmuş. Çay dedin, çay-çay dedin, bi çay demlettirdin ki çaya bo-yadı bizi.

hayat suyu hüseyin peker

yaşarken gördüm ki, herkeste bir korku var
gemilerin kataloğunu yaptığım her denizde
yağmur sularında oynayan adım var
yüz altmış farklı renk kullandım
sulu boyayla boyarken adaları
herkeste bir korku var, bendeki boğulmaktan yana
bastonu yanlış salladığım yerde
kaybolan çocuklar arasında geçiyor adım
suç işleyen göçmenlere benzer bir kayıpta
bütün denizlere sallanıyorum
kendi yaptığım bilekliklerle derin bir tıkanma

karanlık çağ'dan sıyrılıp hellas adalarında
oyunun bitmesini bekliyorum kaikos'ta
yani bakırçay, biraz da hermos denen gediz sularında
asayı toprağa sallayarak hayat suyu içiyorum
biraz daha yaşamak için izin ver bana
güneş güzel: düğmesiz gömleklerle açılmak dünyaya
kaynaktan su içmek, çay demlemek:
kömür ateşini yelleyerek...
kayaları yuvarlayalım ne kaldıysa
ses çıkaralım baba malıyla
ölümler sıradan bir hal almış
gelen vuruyor ötekine; tamponla, silahla
taş atarak, insanlar şeytanla akraba

yaşarken neler gördüm, insanların minik dumanlı odasında
afişin yüzde kaçını kaplayacak, seni hatırlatan kitapta
körler sese açık olur, topallar hızlı koşana
oyunun bitmesini bekle az kaldı
seviyorsa, sana köle olmuştur; bakışından anlayan
deli değilsin, çocuk değil
büyüklerden ümit kes, bir ayağın yok
su sıçrat bastığın toprağa
kasa afişlerinde bir yer de sana

yaşarken neler gördüm
kavgayı bıraktım, bozulan bahçelerde yer aldım
bir serinlik kaldı benden
cezalandırılmayan başarı çoktur
aç kalman gerek bir daha doğduğunda
etrafımı saran demir perdelerden sesleniyorum:
kötüyü nasıl iyiye çevirdiysek
toprak kaybı değil vatan kaybında

■ ■ ■ ■ ■
m. mahzun doğan

caz günlükleri

artık orası tarık övünç güzel sanatlar parkı...

2 Ağustos 2017, Çarşamba, Ankara

Özer Burgaz aradı. Henüz yatıyordum. Kal-kıp baktım telefona. Üstelik, telefonu kayıtlı değildi. Demirci'deymiş. 2-B düzenlemeleri nedeniyle orada görevliymiş. Çereşe Meydanı'ndan arıyormuş beni...

Birden lise yıllarıma gittim... Gözümün önüne geliverdi Çereşe Meydanı... O hem güzel hem kötü yıllar... Hem TÖB-Der binası demektir orası... Hem de çarşafli kadınlar... Canımıza kastedilerek yapılan saldırılar demektir aynı zamanda... Ölümle burun buruna geldiğimiz yer... Tetiklerin çekildiği, henüz onlu yaşlarındaki öğrencilerin hedef alındığı...

Sarsıldım birden...

Osman Bolulu da ölmüş.

Bunu da **Özgen Seçkin**'in Facebook paylaşımından öğrendim.

"Ben Unutulacak Adam Değilim" diye başlık atmıştım sanki onunla yaptığım söyleşiye... Siyah Beyaz mıydı? Günlük Haber mi? Hangi yıl?

Tarık Övünç, "Kadın Şairler Grubu"nda **Gertrude Durusoy**'la ilgili fotoğraflar paylaşmış. Kısa iki yazıyla...

"Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Alman Dili-Edebiyatı öğretim üyesi Prof. Gertrude Durusoy, İngilizce, Fransızca, Almanca, Türkçe, Rusça, İtalyanca, İspanyolca, Flamanca, Latince ve Çekçeyi anadili gibi konuşuyordu. Ankara Üniversitesi Türkçe ve Yabancı Dil Araştırma ve Uygulama Merkezi (TÖMER) İzmir Şubesi'nin 'İzmir Dil Rekortmeni' konulu yarışmasını kazanan Durusoy, pek çok yabancı eseri dilimize çevirerek Türk okurlarla buluşmasını sağlamıştır."

Bir de Z Kitabevi'nde Necatigil dizesi... anısı var ki...

Necatigil'i de, o dizeleri de seven biri olarak ayrı etkiledi beni.

31 Temmuz'daki (16.38) paylaşımı şöyle:

"Z kitabevinde çalışırken Behçet Necatigil anmasında, onun için 'Perili Ev' şiirini seçmiştim. Beraber okuduk çalıştık, bitişteki 'Gezmiş eşyada belli / Bir kadının elleri.' dizelerine bayıldı. Evlerin, eşyaların, dünyanın 'kadın eli' değince güzelleştiğini biliyordu, biliyorduk. İşte fotoğrafta o şiiri okuyor, çok içten, kendini vererek okudu. Ne kadar bilgili, kültürlü, akıllı, olgun bir insansa o kadar da alçakgönüllüydü. Yaşamın her anında öğrenmek, çalışmak, hayata katılmak prensibiydi. Şimdi ben de diyorum ki 'Gezmiş dünyada belli / Gertrude'ün elleri'. Toprağı bol olsun..."

Yine Face'den öğrendim ki (Önce **Emel Cengiz**'in sonra **Bekir Yurdakul**'un paylaşımından) **Muzaffer İzgü** hastanedeymiş. Yeşilyurt'ta hem de...

(...)

(23.05)

28 Mayıs 2019, Salı, Şirinyer, İzmir

Benim yaşama tarzıma uymayan bir şey ama... Erkenden yatmıştım. Telefon çalmıştı ve duymamazlıktan gelmişim. Yatakta uzanırken... Saat 22 suları falan olmalı...

Sabah uyanır uyanmaz, çayım henüz demlenirken açtım bilgisayarı. Köşe yazımı yazıp yollamalıydım. Konu belliydi. Başladım yazmaya. Yaz-

dım da... Sonuna yaklaşırken açmışım ki interneti (cep telefonundan)... Açmaz olaydım. **Deniz**'in (Hülya Deniz Ünal) iletişiyle sarsıldım. Zaten uykunun salınacağına kendimi bırakmışken arayan da oymuş. Telefonla ulaşamayınca WhatSapp iletişi yazmış. Okuyunca, bütün vücudum titremeye durdu. Titriyordum. Yazımı, daha yazacaklarım varken, birden kısaca bağladım. Yazamıyordum çünkü... Meğer ne çok severmişim **Tarık Abi**'yi (Övünç)!

(...)

Bankadan çıkar çıkmaz Deniz'i aradım. O Tarık Abi'nin evine gidecekmış. "Oradan konum atarım sana" dedi, "Eve gelirsin." Öyle yaptım. Konum üzerinden eve gittim.

Filiz Abila (Övünç) nasıl da kötüydü. Sarıldık hüznle... Ev kalabalıktı. Balkonda oturdum biraz. Deniz götürmüştü oraya... Tarık Abi'nin Balıkesir'den, Necatibey Eğitim Enstitüsü'nden arkadaşlarıyla... Onlar anlattı ölüm biçimini...

Yanına kitabını alıp Bostanlı'daki Güzel Sanatlar Parkı'na gitmiş. Severmiş orayı. Sosyal medya paylaşımlarının çoğunu o parkta oturup yapmış. Yine oturmuş oraya. Açmış kitabını... Derken başı düşürmüştü önüne. Kalp krizi. Orada oturanlardan birisi, telefondaki arama kaydından bakarak arkadaşını aramış. "Bu telefonun sahibi neyiniz oluyor?" diye sormuş. Anlatmış durumu. Ambulansla hastaneye götürülse de... Can uçmuş bedenden...

Kitap mı? **Herkül Milas**'ın Yunanca sözlüğü dendi... Yunanca öğreniyormuş. Sanırım, ilk basım 2012 yılında yapılan "Türkçe Yunanca Ortak Kelimeler Deyimler ve Atasözleri" kitabı (İstos Yayınları) olmalı bu.

Ev zaten dolup taşıyordu sürekli. Ayrıldık Deniz'le. Cenaze ikindi namazından sonra kaldırılacaktı Beşikçioğlu Camisi'nden. Caminin yakınındaki Gondol Kafe'de (Atakent Mahallesi, 2035 No: 36 Karşıyaka) oturduk. Karşıyaka Belediyesi'ne aitmiş. Enfes bir ortam... Yapay bir göl oluşturulmuş. Gondollar var. Martılar... Seyre doyum olunmaz bir atmosfer. O man-

zarının dibinde oturmak için bile para ödeyebilir insan...

(...)

İlk kez oturdum Gondol'da.

Böyle keyifli bir yerdi ama hüznle oturduk. Manzara alacaklı kaldı bizden.

Gondol'da otururken **Hasan Efe**'yi çay alırken görüverdim. **Abidin Köse**'yle oturdular.

Deniz söyledi. Tarık Abi, "Kızım benden akıllı, oğlum benden yakışıklı olsun derdim hep" dermiş.

Daha birkaç gün önce evde birliktelermiş. **Seferris**'ten şiir okumuş coşkuyla. Türkçe çevirisi değil, yazıldığı dilden. Yunanca olarak. Videoya kaydetmiş. **Hüseyin Ferhad** paylaşmış sayfasında. Dinledim de... Nasıl da coşkulu şiiri okurken... "...meti gardia" derken, "gardia, kalp" deyip Hüseyin Ferhad'ın kalbine götürüyor elini... "Şiir bu yavhu!" diyor ki okuyup bitirince, nasıl bir coşku hali... Kendinden geçiş... Belli ki şiiri okuma nedeni, **Vahdettin**'le (Vahdettin Yılmaz olmalı) bir anısı... Vahdettin'e bir de şarkısını dinletmiş **Mikis Thedoroakis**'ten... "Sito Periyali" (Sito Periyali To Kryfo / The Hidden Shore / Saklı Deniz Kıyısında). "Bi de onu dinlettim. Vahdettin hasta oldu!" diyor.

Neda (Olsoy) geldi yanımıza. Sonra **Neval** (Savak). Vahdettin (Yılmaz) sonra...

Neda, **Sezen Aksu**'nun "Sensizim" şarkısını dinletmiş cep telefonundan Tarık Abi'ye. Duygulanmış. Kalkıp tualete gitmiş. Annesi (Neval), "Ağlamaya gitti!" demiş.

Öyle yaparmış. Ağlayacak olursa gider, ağlar gelirmiş. Göstermezmiş ağlamasını...

Saat 17 gibi gittik camiye. Avlu kalabalıktı. İzmir'deki edebiyatçı dostlarımızın hemen hepsi vardı. **Ahmet Günbaş, Halim Yazıcı, Azime Akbaş, Hüseyin Ferhad, Metin Soydeveli, Gülşen Ersan, Ayşen Sarıbaş, Mazhar Alphan, Vedat Araz, Durmuş Taşdemir, Nesrin Z. İnan-kul, Semiha Taş Özenc, Erkan Karakiraz, Mu-hittin Bilgin, Osman Akbaşak, Simten Sözeri, Ulvi Tanrıverdi, Selami Şimşek, Aslıhan Tüy-**

l  oğlu, Tanju Tüylüoğlu, Mehmet Büyük-   elik, Ahmet Cengiz, ...

Demirci'den (  lk  ğretmen Okulu) 1970'li yıllardan   ğretmenimiz **Zekeriya özdeş**'le de karşılaşıverdik. Meğer iyi tanışırlarmış.

Halim Yazıcı,   l  m biçimi nedeniyle, "Parkın adı Tarık   v  n   Güzel Sanatlar Parkı olmalı" dedi.

"Artık orası Tarık   v  n   Güzel Sanatlar Parkı" diye mırıldandım ben de...

Ayşen ağlıyordu sürekli. Sürekli ama...

Doğançay Mezarlığı'nda verdik toprağa.

K  reği alıp toprak attım üstüne...

Ankara'da, Karşıyaka Mezarlığı'nda ne çok bedenin toprakla buluşturulmasına tanık oldum da...   zmir'de ilk kez yaşıyorum bu anı. Hüzünlü taze mezar anılarına başladım işte   zmir'de de...

Mezar başında onu taaa 1970'li yıllardan tanıyan bir   ğretmen arkadaşı konuşma yaptı. Beyaz saçlı, düzgün traşlı, beyaz bıyıklı bir   ğretmen emekli... Adı neydi? Not alamamışım.

Bir yandan mezara toprak atılıyordu. Kürek sesleri duyuluyordu. İmam, adamın konuşmasını bastırmak istercesine dua okuyordu bir yandan... İnsan, o an birden düşünemiyor da... "Hani" dedim, "Gerçekte, mezara toprak atılması bitip, imamın dua okuması bitip, o mezarın üzerine karanfiller falan konduktan sonra, o zaman mı konuşulsaydı?"

Konuşmaları tam olarak anlamak olanakszdi çünkü... İşte aldığım bazı notlar...

Kesiştikleri noktaları anlatıyordu. İlki, öğrencilik:

"  z bırakan biriydi. Bölümünde en başarılılardan birisiydi. Hocaları Tarık'tan söz ederdi ve... Tarık bu özelliğini   ğrenciliğinin sonuna kadar devam ettirdi."

İkinci kesişme noktası mı?

Mezun olduğu okula   ğretmen olarak atan-

ması.

"O dönemi, burada öğrencileri çok, bilirler... Öğrencilerin de, öğretmenlerin de namlunun ucunda olduğu bir dönemdi. Örneğin     öğrencimiz öldürülmüştü. K  zım Turan, Dursun Duman, Nadir Engin... Sevgili Tarık'la onlara da bir selam gönderelim. Tarık, bu koşullarda, hiç baş eğmeden, hiç korkmadan, yiğitçe,   ğrencilikteki o devrimci kişiliğini hocalığında da sürdürdü. O koşullarda,   ğretmen okullarında, en güç koşullarda, yaptığı esprilerle ses getirmişti... Espri biliyorsunuz zeki insanların ürünüdür. Yaptığı esprilerle ağlanacak koşullarda arkadaşlarımızı güldürürdü."

Konuşmacı     nc   kesiştikleri noktanınsa emeklilikte olduğunu söyledi.

"Nasıl? Ama bundan önce şunu da söylemeden geçemeyeceğim. Tarık bir de entelektüel bir yapıya sahipti. Okuyan, yazan, gerçekten   ağımı-zın sorunları üzerine düşünen birisiydi." diye rek...

Camiden mezarlığa giderken, iki ayrı minibüs vardı. Belediyenin gönderdiği. Hangisi hangi cenaze için gelenleri götürecek. Karıştırdık. Bir ona koştuk, bir ona...

Mezarlık dönüşünde de aynı sorun yaşandı. Bunun en kolay   z  m  . Ankara'dan biliyorum.   len kişinin büyükçe bir fotoğrafı, o yakalara takılanın büyük hali, o minibüsün arkasına, yanlarına asılıyordu. Bu yapılamamış da... Yine o   l  m telaşında usa gelmiyor belki.   lenlerin ailelerinin usuna gelmese de, birileri bunu yapmalı...

Yaka fotoğrafı, o çok sevdiği Güzel Sanatlar Parkı'nda   l  m  nden bir gün önce paylaştığı fotoğraftı. Yer minesinin önünde oturuvermiş yere... Paylaşırken, "Arkadaşım yer minesi ile..." demiş.

1950 doğumluymuş. 69 yıl konuk olmuş yeryüzüne...

(23.50)

düş görmeyen bir toplumda “kendine tutunmak”

Düş görmeyi bırakmış bir toplumda yaşıyoruz bir süredir... Buna ehemmiyet verilmeyen bir ülkenin, epeydir buna lüzum görülmeyen bir zamanının alacakaranlık bir diliminde... Beklentileri haylice sınırlanmış, nefret diliyle örtülü, korkutan düşünceler bakımından bir çorak iklimde soluk alıp veriyoruz, buna soluklanmak ya da yaşamak denirse tabii...

Hâlbuki... Kendine yaslanmak diye bir şey var; pencerelerini içe doğru açıp havalandırmak, gözlerin buluntusu bir zamana uğurlanmak, arada bir, ufak ufak... Fazla girilmeyen odaların nemli kokusundan yola çıkıp şimdiki zamanların sapaklarında eğri büğrü dolanmak, kaybolmak yani bildiğin... Uzak evin uzak çekmecelerinin birinde unutulmuş birkaç ufak eşya bulmak bir gün; okunmuş bir kitap, bir saç tokası, eski, gümüşü kararmış bir yüzük, ince zincirden bir kolye yahut, mavi mürekkeple yazılmış bir mektup... Yola çıktığın yerdesindir yine, ev seni bırakmaz. İnsanların okuduğu bir kitap da olsan, akılları boyuna başka yerlerde takılı kaldığından hiçbir şey gereğince seni hatırlatmaz... Yol, uyuşmaya hazır beynine benzer biçimde, kıvrım kıvrım karmaşık bir şerit yumağıdır, istikamet mefhumunu çöktüren bir dizi yöne yaslamıştır alnını. Yol tarrifi zordur böyle havalarda, trafik tıkalıdır,

cümle adres kördüğüm... Biriyle aynı derinlerde buluşmanın anlamları sonsuzdur ya, peki ya insanın kendi ubudiyetiyle yüzleşmesinin? Bir atıl nesneye, uzak-yakın bir yerin görünümüne, her gün içinden geçip gittiğimiz bir tabiat parçasına, bir kimseye ya da bir hayvana meftunluğun, kısaca mekânlar ötesi bir mekânda, eski-yeni bir zaman kırıntısı burgacında yeniden hayat bulmanın kaçmaya çalıştığımız dünyayla bir ilgisi var mı? Yahut tüm bu aranişların bizatihi bizi dünyaya bağlayan, aslında yine yola çıktığımız o ilk noktaya, oraya savuran şeyler olduğunu haber veren o sakil düşünceyle? En çok da bir arzulu tutkunun ömrümüzü sımsıkı kavrayan kollarını, işte onu nasıl anlatmalı?

Kendine tutunmak diye bir şey var... Sükûnet rüzgârını içine doğru üfleyip türlü kızgınlıklar, panik anları, endişelerle palazlanmış dünya safrasını dışarıya atmak diye bir şey... İçini tümünden dışarıya kapatmak, belirsiz bir zamanın en son mühletine kadar sürgülemek kapılarını. İyi de, böyle yaşanılır mı? Ya da ne kadar yaşanılır böyle? Başkalarından arta kalan kendine sor bunu, başka zamanlarından artan şimdine... Hep belirsiz olay ve anların muhayyel güzellikleri için hazırlanıp duran kendine... Yeterince inanılmayan bir hayatın yeterince inanılmayan haftalarının sonraki günlerine nasıl dokunabilir insan, kendini tepeden tırnağa damarlı bir arzuya dönüştürmedikçe? Bir yığın umutsuz telaş ve lüzumsuz meşgaleyle yorgun düşmüş olarak, hem nasıl varabilir yakınlarına şimdiyi hükümsüz kılacak o dinginlik saatlerinin? Neye yarar satır satır okunmuş bir kitap olsan, bunca yıl kendinden hiçbir şey anlamamışsan...

Tutkuların kayım dilini turunc bir portakalın pürüzlü yüzeyine benzetirim hep; tüm parlak renklerin yüzeyini solduran konuşkan bir günbatımına. Yavaş yavaş silinip giderken bile bir şeyleri diriltir, su içinde taşlara atılan düğüm gibidir adeta, hayale sığmaz, ne de gökyüzlerine, sokaklarda bir sarhoşluğun kendi içine

* Şair, yazar, akademisyen.

taşmış yalnızlığı gibi yakalanmaz, öyle ele avuca gelmez, öyle özgür, beyazlığıyla görünmez olan bir dumana... Dahası, her gün bir şeylere gecikerek yetişmenin şiiri gibi bir şeydir, durarak koşmanın meczup yorgunluğu gibi ısırgan... Öyle tuhaf bir telaşla geçip giden yılgnlık anları işte; atıl bir zindeliğin ucundan kendini yeniden dirilte rek...

Yaşayan son bovarist mütefekkir de toprağa gömüldüğünde, solo seslerin son cılız kemanı da sonunda sessizliğin içinde yitip gittiğinde, hala ıssızlığa kafa atmayı sürdürece k miyiz? Kaldı ki, tutkularına gereğince açılmayanın, hayali tamamına erdirmeyenin anlamlı bir yükü de yoktur öte yandan. Çünkü yük dediğin tutkulu hayattır her şeyden önce, gerisi bir dolu kifayetsiz hafifliğin fuzuli ağırlığı... Düşsüz, hayalsiz yaşamalar desen zaten ömre yük... O halde düş! Öyleyse hayal! Ölümün yok edici kolları bile kucaklanır hayata düşlü pencerelerden bakıldı mı... Hem "En büyük sesin meleği ölümdür" demiş Louis-Ferdinand Celine. Bu durumda en küçük şeylerin seslerinin ağır aksak ve düşmüş meleği de Hayat oluyor muhtemelen... Yani sonsuz gündelikliğin müptezel göçebeliği bakımından doğru yerdeyiz; zira gitmiyoruz, kalamıyoruz da...

Her şey geçmiş flû günlerin muhayyel gelecek zamanlara el vermesi galiba bugünden geçip... Nedeni de şu ki, yıllar içinde insan "kendini geçip giderken" bir an bir yerlerde duraksıyor bir süre, az sonra tekrar adımlayarak belli belirsiz yeni bir istikamete doğru ilerliyor. Hiç bir şey olmuyor bu arada, ne yenileniyor hayat ne de eskiyen bir şey var zamandan başka... Allahtan bu yeknesak yolculuğun yolu üstünde ara sıra birileriyle karşılaşma yetisi diye bir şey var, milyonlarca ihtimal arasında birbirine denk gelmek diye bir sevimli acayıplik. Biz ki onca farklı çağların eleğinden geçerek denk gelenleriz birbirimize, his makamı, düş kopuğu, götürü bir hayat karmaşığı, ince serin mecazlar in-

dinde akrabayız; bu aşına melaller komşuluğuna bahtlı bahtsız düşlerimize yakından komşuluk etmek de neyin nesi diyebilirsiniz. Ama iyi ki farklı türlü hikâyelerle benzer bir zamanın yolcusuyuz yan yana... İyi-kötü yükü yüz birbirimizin ve dahası, belki de devasıyız... Mademki tesadüfi bir yakınlığın zaman dışı kanatlarıyla perçinliyoruz birbirimize; bu birlikteliğin muhtevasına kısa bir göz atalım şimdi: Kendiyle yüzleşmenin o en kıymetli ve azap dolu saatlerini sürekli tehire kalkıştıkları için nice aymazlıkla malul kişiler vardır ki, güçsüzlükleri sanki alınlarına yazılıdır durulanmış bir tarih gibi. Hasarlı, nasırlı bir dil gibi takdim edilmeleri gerekirken, tam aksine, el üstünde tutulurlar gittikleri her mahfilde. Ve kuşkusuz sayıları belli bir büyüklüğe eriştiğinde, derhal sapkınlıkla damgalarlar önlerine çıkan her kıvılcımlı düşüncüyü... Onlar ki, yüksek bir ses olup aşağılardaki düzlüklere salındıklarında ve görünüşlerine alttan yukarıya doğru bariz bir istikamet açısı kazandırıldığında yankıları dağları çarpıtan ebedi susuzluk vahalarıdır. Yaşamları, derinlikli gerçeği eşikteki vasata ulaşan bir doygunluk iklimi çağıldamasıdır... Sırt verirler er ya da geç kendi elleriyle kurguladıkları yaşamasız bir zamana... İyi ki de vardır böyleleri... Zira varlıkları bile her yerde aynı hayati gereksinmeyi ihbar eder: Kendi sesinin hırpalanmış müziğinden doğanları... Onlar ki, boyuna kendiyle savaşırlardır, kendi arzularının sınırsız vahalarıyla cenk edenler; bu kiptaki öyküler, işte bu insanların ağızından bizzat kendi hikâyelerini tefrika etmektedir. Zira her yerde talihsizce tanıklık ettiğimiz şey, belki de hiçbir şeye indirgenemez olan kendiliğin çöküşü...

Ama takılıp kaldığımız namı nevroz aşkına! Bırakalım da zihninin her yerde çoraklaştırdığı ruhlara sözcüklerin ezgisi biraz can versin! Aksi halde, şiirsiz ve öyküsüz bir hayat ne işe yarar... Galata'sız bir İstanbul hangi kuşa... Ömür ne işe yarar, her sabah çığlıklarından yeniden doğduğumuz kendi sesimizle hırpalanmanın o dost ve kardeş türküsü de olmasa...

sonra yağmura yakalanıyorum bitirilmiş mesai
varlığını uzatıyorum belirginleşiyor etim
sağ elim var mı gerçekten yoluma değen
ne kadar pürüzsüz bu kelime güzelliğin tarifi
boynuna hayran ressamın ıslığıyla çaldığı
parmaklarım kararmış sırtın ve bulutlar
belki böyle daha iyi olacak çıkaralım tadını
büyü mü dediniz nereye saklandı kolum geçmişim
sanki ilk defa yaşıyormuşum harlayın bizi
dolmuştan indiğim olmayan yalanından
sokağın yaslandığı bakışsız çok kenarlı

oflamaz mısın dünyayı var gücünle lütfen
tahterevallinin diğer ucunda haz yükseliyor
kim beğenmez kaslı vücudumda duygularla
on dakikada bir mi dediniz yanlış olmasın hesap
düşüncenin haritası işte çabaladığımız
çok istiyorumla kesişen gizlenmemiş beyazlık
o gürültülü güzelin salınması kadrajımda
günümün arkası mı demiştin ağrıya tutsak
dokunuyor bana tabi bilmez miyimlerin
ben sufle olayım mı vişne bahçesi sesinde
terine karışayım üç şeritle dantelli

her gün değiştiriyorum içimi belli olmasın mı
göremesinler aklıma takılanı evdeki pirinç
biraz yemek gerekir uzantıları ve kırıntıları
eminim geceliğin davet eder günahsızlığını
salıncak kurulur boşluğa çarşafklar berrak
iki kaşık bakışarak kış değil örttüğümüz
sevişmenin ilk halini sonsuza eşitleriz
merak etme devam edecek sihir ve şuur
tutunduğumuz kıyılarda coşkun ırmaklar

benim dışıma akar biliyorsun mutluluk
olmadık yerlerimde gizlenmiş deryalar
sizden öğrenebileceğim çokluğun sırlayışın
göz önünde değiştiriyorsunuz bilmediklerimi
karanlık diyorum en doğru tanım mı seçtiğim
yok beğenmediniz açıklamalı dahalı
farkına vardığımsın ya da itiraf ediyorum
bence de seyretmeli aşağıdan da uçmalı
başka otobüse gidiyor akşam el sallanmasına
saniyeyi barındırıyor vedanın ruhsuzluğu
tam buradan içmeliyim bal ve süt ve yaz
karıştırıyorum söylemek değil zor

ayşe özgür aydoğan

özgür sinema 15

bohemian rhapsody

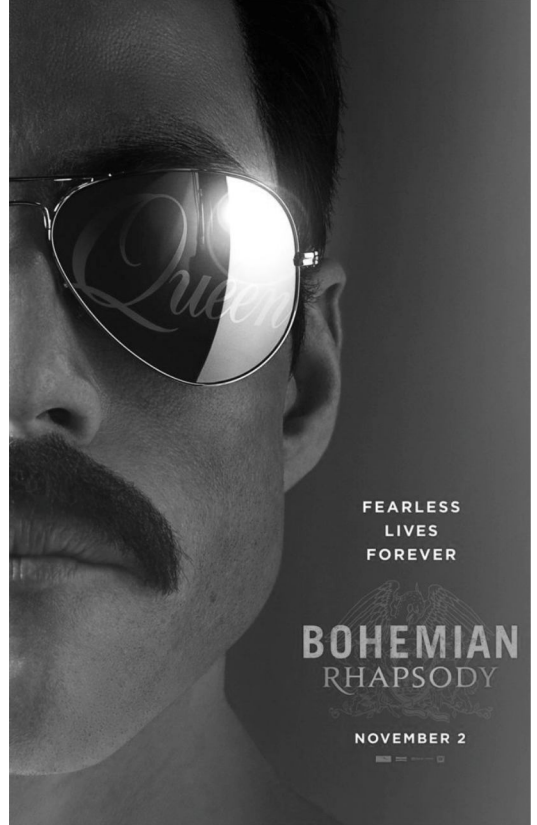
Bryan Singer yönetmenliğindeki film 1970'lerin efsane vokalisti Freddie Mercury ve Queen grubunun biyografisi. Bryan Singer'ı kült bir film olan "Olağan Şüpheliler" ve "Operation Valkyrie" gibi filmlerinden hatırlayabilirsiniz. Yönetmen "Bohemian Rhapsody" ismini de belli ki bilinçli seçmiş. Filme konu olan bu şarkının ve diğer parçaların yaratım sürecine tanık oluyoruz. Freddie Mercury (Rami Malek) ve Queen hayranları tarafından merakla beklenen "Bohemian Rhapsody" Kasım 2018'de vizyona girdi.

Film, Londra'da Freddie'nin muhteşem bir performans sergilediği Live Aid (1985) yardım konseri ile başlıyor ve Hindistan'dan Londra'ya ilk geldiği ve hamallık yaptığı döneme dönerek devam ediyor. Aslen (Genellikle Pakistanlı sanılıyor) Zanzibar doğumlu Fars ve Azeri kökenli "Faruk" kökeniyle barışık olmayan bir genç ve Londra'ya geldiği için oldukça mutlu. Nitekim sonraları adını ve soyadını değiştiriyor.

Freddie, Londra'nın görkemli barlarında grupları dinlemeye giderken o zamanlar adı "Smile" olan Queen üyeleri ile tanışır.

Solistsiz kalan grup ve Freddie'nin yolları burada kesişir. 4 Oktav sesi ve kendine özgü tarzıyla gruba baş vokalist olan Freddie, muhteşem sesinin yanında şovuyla ve unutulmaz karizmasıyla da çıktığı her kulüpte izleyiciyi kendine hayran bırakmaya başlar. Freddie, büyük hayalleri olan ve yeteneğinin farkında, hırslı bir adam. Bu nedenle Queen'i hep yukarıya taşıyor. Elbette Queen üyeleri de çok yetenekli ama Mercury, risk almaktan çekinmeyen bir adam ve en iyi besteler genelde ondan çıkıyor. Doğal olarak "Queen" hızla yükseliyor.

İzleyici, filmi ağırlıklı "Freddie Mercury" biyografisi gibi beklese de film bittiğinde anlıyoruz ki bu biraz da bir Queen hikayesi. Çoğu Biyografi filminde olduğu gibi Freddie çok derinlemesine ele alınmamış. Grubun ve Freddie'nin hayatı izleyicinin bek-

lentisi doğrultusunda ve basında yer aldığı kadarıyla veriliyor. İlk büyük aşkı dediği ve evlendiği Mary ile olan ilişkisi daha iyi aktarılıyor. Ona ve onun kadınlığına olan hayranlığı, Mary'yi paylaşamaması ve ondan uzakta olmaya tahammül edememesi güzel aktarılırken son aşkı "Jim Hutton" çok kısa verilmiş. Gençlik yıllarında kendini biseksüel zanneden Freddie, aslında eşcinsel olduğunu çok geç kabulleniyor. Her ne kadar Mary'den ayrı kalmaya tahammül edemese de gözü hep erkeklerde olan Freddie, Jim Hutton ile ilişkisi başlayana kadar oldukça hızlı bir hayat yaşıyor. Alkolün su gibi aktığı, uyuşturucu dolu çılgın partilerle geçen yıllarda bir sürü ilişki yaşıyor. Freddie'nin hayatının bu bölümleri de eksik verilmiş ve yaşadığı büyük boşluk duygusu, yalnızlık korkusu tam derinleşmemiş. Mercury'nin büyük bir hayranı

olarak ben de bu sıradanlıktan biraz rahatsız oldum açıkçası. Ancak Rami Malek'in hakkını teslim etmeliyim. Rolünü çok iyi oynamış. Doğal olarak film Altın Küre ödülünü alamıyor ama en iyi erkek oyuncu ödülü Rami Malek'in oluyor.

Şarkıların yaratım süreci çok güzel verilmiş. Özellikle filme adını veren " Bohemian Rhapsody." Tüm dünyada çok sevilen ve normalin çok üzerinde uzun olan bu şarkı başlangıçta yapım şirketi tarafından onaylanmıyor. Ancak Freddy ve grup üyeleri bu parçada o kadar ısrarlılar ki yapım şirketine rest çekiyorlar ve arkalarına bile bakmadan çekip gidiyorlar. Freddy, bu parçada pop rock ve operayı birleştirirken aslında bir bakıma alt kültürü ve üst kültürü birleştiriyor ve içine bilinçli bir de "Bismillah" yerleştiriyor. Yapım şirketinin tahminlerinin tersine tüm dünyada hit olan "Bohemian Rhapsody" unutulmazlar arasında yerini alıyor.

"I Want To Break Free"nin yaratım süreci de güzel veriliyor. Eşcinsel olduğunu asla basın önünde itiraf etmeyen Freddie'yi bir gazetecinin aşırı derecede sıkıştırması sonucu ortaya çıkan bu şarkının sözleri ve klibi bir başkaldırı gibi. Grup üyelerinin ve Freddie'nin travesti kılığında oynadığı klip hayranları tarafından çok sevildi. Ve çirkin bir biçimde ısrar eden gazeteciye gereken cevap "I Want To Break Free" ile verildi. Sanatçının yeteneğinin avantajı da bu değil mi zaten? Söylenmesi gerekeni herhangi bir tartışmaya girmeden bir eserle aktarabilmek!

Zaman zaman grup arkadaşlarından uzaklaşan ve yalnızlığını, içindeki yabancılığını yenemeyen Freddie, iniş çıkışlar yaşıyor. Verdiği çılgın partiler, yaşadığı uç ilişkiler yalnızlığını gidermeye yetmiyor. Tüm bunları yaşarken, o dönem birçok insanın yakalandığı gibi o da AIDS hastalığına yakalanıyor. Aslında içten içe hasta olduğunu düşündüğü halde gerçekte yüzleşmemek için uzun süre doktora gitmeyen Freddie bunu kabullendiğinde grup arkadaşlarıyla tekrar bir araya geliyor ve ünlü "Live Aid" yardım konserine katılmaya karar veriyorlar. Bana göre izleyiciyi en çok duygulandıran grubun bu konserdeki muhteşem performansı. Bunun için filme ek bir katkı gerekmiyor. Freddie ve Queen bu 20 dakikalık performanslarında efsane. Muhteşem bir müzik şöleni.

Filmin eksikleri olsa da Freddie Mercury ve Queen efsanesi kaçırılmamalı. Özellikle de 70/80'lerin bu efsane grubu biz hayranları tarafından çok sevilmişti. 45 yıllık kısa hayatına unutulmaz şarkılar sığ-

dıran, şovuyla, karizmasıyla, farklı duruşuyla hepimizi kendine hayran bırakan Freddie Mercury izlenmez mi? Kaldı ki o nesile ait ben dahil bir çok insan Freddie Mercury öldüğünde gözyaşlarına boğulmuştuk. Film yeterince derinlikli olmasa bile o son 20 dakikalık konser performansı hepimizi tekrar o günlere götürmeye yetti.

Anne seni ağlatmak istemedim

Eğer yarın bu vakit dönmüş olmazsam

Güçlü ol, bir şey olmamış gibi dur

Çok geç, vakit geldi

Beni sarsacak titreşimler gönderir, durmadan ağrır tüm bedenim

Elveda herkese

Zaman zaman hiç doğmamış olmayı diliyorum

Bohemian Rhapsody

Vizyon tarihi : 1 Kasım 2018

Yönetmen : Bryan Singer

Oyuncular : Rami Malek, Gwilym Lee,

Lucy Boynton

Tür : Biyografik, Dram

Ülke : ABD

sonbahar gibi bahar gibi iklim değişikliği
arkadaşım, bundan bahsetmezsek olmuyor artık.

masamızda erikler yayık
çilekler parmesanlarla beraber yerlere yuvarlanmış.
birileri birilerinin yerine yerlere paspas

kıyma pişirirken eski tanıdık bir koku soğan karabiber
bahçede nane gecekonduda zambak
babaanne evi kokusu
-babaanne evi uykusu-
sesi kusmuğu yaşlı nefesi ıslak öpücük
arkadaşım.

isa posteri gibi iki büklüm duruyorum çarmıhta duvarda
kaba siva duvarda eski delik duvarda sarı fayansta bozuk sifonda
kusmuşum yerlere arap sabunu arkadaşım.
ABC marka

poster bu poster
bandana meybuz polifoni kontörler
ne kadar da 2000'ler bu kelimeler
nostalji hayatımızın her alanında kâğıtlar fişler
benim için bir n sesi hepsi bu
bu kadar hızlanmasını beklemezdim zamanın arkadaşım.
parçacıklarımız etrafa saçılmış cinai
işlenmeye tenezzül edilmemiş anılar etrafımızda.
mühimmat üç boyutlu bingil bingil süvari hikayeleri
her şey daha ilginç daha ilginç her şey her şey daha ilginç arkadaşım.
güçler doğmuş söylemler türetilmiş tencerelere uygun kapaklar
fısfıs deterjanlar yağları bir güzel çözmüş bozmuş
bilmem ki yüreği burkulmuş çatırdayarak damarlarına ayrılmış
gözü ağızından içeri kaçmış dilinden güller cevherler fışkırmış
kaburgalarında vodvil bir tiyatro oynanmış..tı. buna dayanamamıştı

gücü yoktu, kısacası, arkadaşım.
kemiklerinde fay hattı ve bir şekilde bir ağaç
her şey çok gerçek çok gerçek her şey çok gerçek
vur kaç yapmıyor dokundukça dokunmak istiyor
izlek ölçek
bir kaldırımın üzerindeki altındaki birinin bir ağaç

diyaloglar bahaneler

bize ayrılan sürelerin sonlarına gelmeler

bahsetmek istediklerimiz. ağzımıza tıklanlar. pişirmek istediklerimiz. zaman
tuttuklarımız. beklettiklerimiz. çeyrek geçelerinden hep korkulanlar!

kolları cimciren endüstriyel sesli otlar!

sizden ne güzel tespihler yapılır...

dolmalar türlüler ev yemekleri bir bir bardak kola ramazan?

bütün hayatlar sudan doğuyormuştu oysa demiştinizdi.

bizi masada bizi soğanlara doğruyorlar biz kekik ayıklıyoruz

antenlerimize televizyon kanalları örülü kavruklar

haber kanallarını çevir Dünya'da,,dur dur işte Türkiye bu!

akıllara durgunluk veriyor gözlerinin feri sönüyor insanın

insanın akıyla oynuyorlar insanın kimden buna ne

güneş beni, yaktıkça yakıyor arkadaşım.

Bu ülkede

keçilerimiz itfaiyelerde çalışıyorlar yangınlarını söndürmek için

içi içine buruk buruş kırık kırış saydam bir aydınlık ceberut bir öfke

parlak bir metalden çıkmış yangın.

öfkeyle keçileri bağlayamıyorum birbirine

kaçındığım kıllara sığınayım onun için kıllarımı yakayım

yakayım nerde

pis de koksa benimdir tükürük kadar benimdir onlar sabırdır

hala sağlamdır vajinam arkadaşım,

vajinam neremde?

dört tel iki es bahtiyar kaymak

1 – laleliden beyazıta çıkarken harikzedeganda,
yaygın adıyla teyyare apartmanın üçüncü katında oturur
kendinin kimsesi olana, derdi, yürüme mesafesinde dünyanın her yeri
kitapları ve bir çingenenin son serenadından kalan kemanını çok severdi

2 – silah veriyordu çocuklara devlette gizli bir el
hayır, diyordu, cevahir kürsüsünde amfinin yükseliyordu dalga dalga grevler
tek şekerli çınar altında kemanını çalıyordu selim, paltosunun cebinde suç ve ceza
uzaktan bağrışlar silah sesleri, selimin kemanında dört mevsim antonio vivaldi
sağ şakağından delip geçti adressiz bir mermi solgun kırmızıydı kemanı kızıla boyandı

3 – ilk otobüsle arhaviden gelmiş dalgacı kızıl saçlı kız kardeş
başında kara duman elinde keman incecik boynu altında salkım söğüdün
kaç gecedir ağaç dallarının gölgeleri duvarda sanki kemana benziyor salkım salkım meyveleri
ama unutamıyorum niye unutamıyorum kemanı ve kızı

4 – babaların istediği eğitimi sevmez çocuklar
hukuk; insanın içini toz içinde bırakan tuğla yemeğe benziyordu, ben çok iştahsızdım
fakülte bahçesinde öylesine yürürken uzanmış çimenlere ağaca vermiş sırtını gördüm
bukleleri kızıl kız kardeş kağıda bir şeyler yazıyordu sol dizinin üzerinde
baktı gördü güldü; öylesine değildi gülüşü
sanki içimde bir nar ağacı birden bir nar ağacı büyüdü

5 – saçlarını parmağına doluyordu sarayburnu dalgakıran taşlarında otururken
böyle şeyler olur, dedi, yüzüne yakın duruyordum
öpüştük, böyle şeyler olur dedim
ama bardaktan değil kovadan boşalırcasına başladı yağmur
ince giyimliydik kaçıştık elini tuttum elimi tuttu, yavaşladık

6 – ahmetin çatı katındaki evin terasında ömerin güvercinleri gurul gurul
biz sevişiyoruz suzanla
öpüşürken şeftali tadı almayı bilmezdim ağzının içindeydi suzanın
sevişirken öğreniyor insan varlığının dereciklerinin dünyanın kaynağına aktığını
çantasından birkaç şeftali çıkardı suzan, yer misin, ağzının içinden mi, dedim
üzerimde bir şeftali ağacı gibiydi; böyle bir şeyi her zaman görmez insan

7 – arhavide çay bahçesinin orta yerinden getirmiş suzan dokuz dilimli portakal
üç bana altı sana bu aşktan böyle, dedi, bırakıyoruz soylular hukukunu
sevilecek bir şeyler ararken aşktan başka bir dünyanın kapılarında

8 – bir tekstil fabrikasının önüne götürüyor ahmet bizi
gaz bidonunun içinde harlı ateş yüz yirmi üç gündür grevdeymiş ablası burada
kibrit kutularından evler yapıyorlar çocuklar şuncacık grev çadırında
elmacık yanaklı kocaman kadın görsen yüzü çocuk ahmetin ablası herkesin ablası

9 – yıl üç olmuş konservatuvardayız
suzan yan flüt çalıyor, salkım söğütleri seviyor ben selimin kemanındayım
boyun çukurumda bir salyangoz; saçlarımızda kanat hareketleri kelebekler müzikal
suzan benimle sevişmeyi seviyor; ömerin güvercinleri gurul gurul
böyle ağzımızda ayva şeftali nar; aşktan çatlaya çatlaya...

10 – galata kulesinin dibindeyiz suzan sermiş,
hiçbir intihar girişiminde canının çöpünü yere çalamayan
ümit yaşar oğuzcanın oğlu vedatın (yıl 6 haziran 1973)
canının çöpünü yer çaldığı yere, çağla yeşili şalını
biraz çepeçevre İstanbul biraz vedat biraz da tahin için çalıyoruz
hiç mümkün değilken simsiyah bir bulut kapatıyor gözlerimi
kısa pantolonlu erkek çocuğu çeviriyor beynimde dönen lavın ateş çemberini
sağ şakağımı öpüyor suzan ne güzel diyorum dünya ne güzel...

11 – aynı acının ikinci kez olma olasılığı sonsuzda bir yerde bekler
sinamak için insan kalbinin hayatta kalma gücünü
galatada başka bir adressiz kurşunla vuruldu sinan
maurice ravelin bolerosunu çalıyordu keman
(durduğu söyleniyor iç merdivenlerin sarmalından kuleye doğru çıkanların
zamanın yoğunluğu aynı ansala denk gelenlere kalıcı nükseder
hafıza varlığın hücrelerinde unutulmazın kayıtlarını dokur,,,)
henüz doğmuş bir bebek saflığında kokusu zamanımın içine girdi; uyuyordu
birini severseniz birini çok severseniz kokusu peşinizi bırakmaz ömrünüze kalır
çok yaşlı ağaçların son birkaç halkasından yapıldığını sanıyorum
bizi hiçbir yere doğru götüren dalıp gitmenin sandalı...
o gün birlikte şeftali yerken ahmetin çatı katında söyleyecektim “ sinan iki canlıyım “
dünya sürekli eriyip sıvılaştan buzlar gibi hüznlendiriyordu içimdeki kutup ayısını ve beni

12 - içimdeki kutup ayısı selvim doğmadan üç ay önce kestim hüznü, memelerim süt doldu
selvi çocukluk aşkıydı sinanın ondan söz ederken içindeki şeker erir yanakları pembeleşirdi
iki yaşından doksan üç yaşına dek selimden sinana sinandan kendine geçen kemanı çaldı selvi
selvi komik kızdı ama şarkıları derin kederli komik bir kız
dünya kederli bir yer; diyordu, çocuğu beş yaşındaki şeker elma selimi güldürürken

keman dört mevsim antonio vivaldi

poetik karşılaşmalar

Erkan Karakiraz, Çağın Özbilgi'ye Karşı!

Erkan Karakiraz: Merhaba Çağın...

Çağın Özbilgi: Merhaba...

Erkan Karakiraz: Seninle *M. Sunullah Arısoy Şiir Ödülü*'ne değer bulunan *Çaçaron Kâğıtlar* başlıklı dosyan üzerine konuşacağız, ancak ilkin şöyle bir gözlemimle başlamak istiyorum: Son iki yılda, edebiyat dergilerindeki görünürlüğünün ve yayımladığın şiirlerle söyleşilerin niceliğinde, önce sine nazaran dikkat çekici bir artış var. Bunun yanı sıra, yine aynı zaman dilimi içerisinde, katıldığın yarışmalardan ödüllerle dönmüş olman var. İki şiir kitabın yayımlandı, ödül alan iki ayrı dosyan yayımlanma aşamasında, bunların dışında da kenarda bekleyen iki hazır dosyan daha var ve *Babylon Şiir Kenti* dergisinin yayın kurulundasın. Bu çalışkanlığının sebeplerini merak ediyorum. Telaşlı bir ruh hali içerisinde misin yazma konusunda? Bir açığı kapatmaya çalışıyor ya da yazmadan duramıyor gibisin. İlk şiir kitabın "*Gösteriştin Uzak Arınma*"da *Sait Faik*'e selam duran "kutsal bulduğum her şeyi aklımın iğne deliğinden/ geçirdim de/ şiire secde ettim –yazmasaydım, delirecektim" dizelerini de buradan okudum.

Çağın Özbilgi: Son iki yılda birçok dergide yer almam, aslında heybemde biriken şiirlerle ilgili. Çağdaşlarıma göre dergilerde daha geç görünmeye başladım. Hâlihazırda birçok dosyam mevcuttu. İki şiir kitabım yayımlandı, ikisi yayımlanmayı bekliyor, üzerine çalıştığım iki-üç dosyam daha var. Sadece *Babylon Şiir Kenti*'nin değil, *Vurgu Edebiyat Dergisi*'nin de yayın kurulundayım, üstüne üstlük yoğun bir şekilde çalışıyorum. İşten arta kalan zamanımın çoğunu severek ve isteyerek edebiyata harcıyorum; ama daha çok *okuma* yönlü bir gayretim var. Yazdıklarımı demlendirmeyi, üzerlerine çalışmayı yeğliyorum. Telaşlı bir ruh halinden ziyade, yıllarca biriktirdiğim düşünceler, metaforlar ve olgular üzerinden kendi geçmişim, toplumsal geçmişimiz, şimdiki zaman ve gelecek zaman arasındaki köprüyü iyi kurabilmek için biraz aceleci davrandığımı söylememin bir sakıncası yok, kanısındayım. İlk kitabımda; *Sait Faik*'i kutsal saydığım metinlerin yazarı olduğu için selamlamak istedim. Bunu, şahsımca bir borç olarak görüyordum. İşin özü de burada. Öyküden ziyade "şiire secde ettim –yazmasaydım, delirecektim".

Erkan Karakiraz: "Çaçaron Kâğıtlar"da,

"Alın Teriyle" başlıklı şiirde, *oysa ben! gücümün yettiğince var olma heveslisiyim/ alduğum her nefesi ciğerlerime işleyerek/ ve annemin, babamın maaş bordrolarına gözlerimi dikerek-/ onurlu yaşamaya gayret gösteriyorum// işçi çocuğuyum/ alın teriyle yazıyorum –şiirlerimi* diyorsun şiirin sonunda. Bu dizeler, içerdiği doğrudan söyleyiş açısından, yazdığın şiirlerdeki ortak sesi, izleği duyuran en belirgin örneklerden biri, tüm yazdıklarının kaynağının da bir özeti. Çağının tanığı bireyin, baskı mekanizmalarına, sınıfsal konuma, toplumsal tarihin getirip götürdüklerine ilişkin farkındalığını duyuran, varoluşunu bulundugu coğrafya üzerinden anlamlandırmaya giriştiği şiirleri bunlar. Kendinden yola çıkan öznenin dünyaya, hayata deruni bakışı. Ne dersin?

Çağın Özbilgi: Hayat, içinde çelişkiler barındıran bir toplam. Kendi hayatımda gördüğüm, yaşadığım, bildiğim vb. ne varsa şiirlerimde onları da konumlandırmaya özen gösteriyorum. İzleğim salt kurgusal değil. Olamaz da zaten. Birey, baskı mekanizmaları, sınıfsal konum, toplumsal tarih, aşk... şiirin olmazsa olmazları. Varoluşumu, yaşadığım coğrafya üzerinden anlamlandırmaktan başka çarem yok; çünkü yaşadığımız coğrafya acıyla yoğruluyor. Dünya, bildiğimiz evrende soluk mavi bir nokta; ama yine de deruni anlamlar barındırıyor. Kendi icat ettiğimiz saatlere inanarak, kendimize, kendimizce ömürler biçiyoruz; ama neyin, nerede ve nasıl olacağını kestirmemiz mümkün değil. Bir şeyleri eksik bırakmamak adına; dünyadan, anladıklarımın yola çıkarak, gelecek kuşaklara tarihsel bir aktarım yaptığının da farkındayım -bu gerçeği yadsıyamam-. Bu bağlamda, geldiğim ve bağrına döneceğim yeri de biliyorum: "işçi çocuğuyum/ alın teriyle yazıyorum –şiirlerimi". Tıpkı bu dize-

deki gibi, geldiğim yerden, alın teriyle yine yazdığım şiirlere döneceğim.

Erkan Karakiraz: "Çaçaron Kağıtlar"daki sözcükler incelendiğinde, kitabın içeriğinin çok büyük kısmını oluşturan, siyasi bir duruşu özetleyen, "Sol jargonu"na yaslanan seçimlerin yapıldığı görülüyor. Daha ilk şiirde, "haki parka"dan söz ediyorsun mesela. Yürüyüş, direnç, direniş, çarpışma, mızıka, fular, varoş, taşra, zulüm, sıkılı yumruklar, sürgün, acı, şer, silah, anons, sokak, açlık, yoksulluk, Amerika, Cumartesi anneleri, 68, kızıl, pranga, gardiyan, general, sokağa çıkma yasağı, karartma... vs. Konuşkan, devrimci ruhlu, sevdalı bir özne duyuluyor şiirler boyunca. Şiirleri bir araya getiren de içeriğe bağlı bu seçimler oldu sanırım?

Çağın Özbilgi: Aslında evet. Şiirlerimdeki sözcük seçimlerinde sırtımı tarihe dayamak istedim. Tarih, bizlere daha çok yazılı olarak aktarılıyor; ama bizler geçmişten günümüze kalan tarihçileri/eserlerini okuyarak, yazarlar ve disiplinlerarası karşılaştırmalarla -kendimizce- bir takım sonuçlara varıyoruz. Bunlar düşüncelerimizin, düşlemimizin... vb. yapı taşları, atomları oluyorlar. Sorunda sözünü ettiğin sözcüklerin hepsi benim açımdan oldukça önemlidir. Daha çok toplumsal tarihin yakın evrelerine tuttuğum bir aynanın imleridir. Geçmiş kuşaklardan dinlediğim -hâlâ dinlediğim- onlarca anekdotu da es geçemeyeceğim. Kendi adıma; şiirlerim devrimci ruhlu, sevdalı bir öznenin elinden çıkıyor, diyebilirim. "Çaçaron Kağıtlar"ın içeriğinde de insanlara bir şeyleri hatırlatmak, hissettirmek istemiştım. Başarılı olduysam -ki olduğumu düşünüyorum- ne mutlu bana.

Erkan Karakiraz: Yayımlanmış iki kitabını (*Gösteriştten Uzak Arınma ve Yamalı Rüzgâr*) ve henüz yayımlanmamış iki dosyanı (*Uçurum Fuarı ve Çaçaron Kağıtlar*) okuyup incelemiş bir şiir okuru olarak, birinci tekil şahıs

bakış açısıyla yazılmamış tek bir şiirin bulunmadığını deneyimledim. "Ben" bütün şiirlerine hakim. Yer yer de "sen"e sesleniyor, "biz" olmanın fotoğrafını çekiyorsun. Şiirlerindeki yakın tarihin toplumsal ve siyasi olaylarını irdeleyen bunca baskın içeriğe karşın merkeze "ben"i koymak neden bu kadar önemliydi senin için?

Çağın Özbilgi: Günümüzde daha çok "ben merkezli", lirik şiirler dikkat çekiyor, okunuyorlar. Şiirin topluma da dokunması ve öğretici bir yanının da olması gerektiğini düşünüyorum. Şiirlerime "ben"'in hakim olmasının nedeni; insanların "biz" olmayı unutmuş olmalarıdır. Şiirlerimdeki davet, ezilen toplumların birliğine duyulan özlemi de imler. Bu im'den dolayı buna davet demek bir sakınca görmüyorum. "Ben"'den "biz"'e doğru: "yürümek; yürekten, gülerekten yürümek..."

Erkan Karakiraz: Biçimsel olarak -tüm dosyalarında var bu- *devrik sözdizimini* tercih etmediğini görüyorum. Tüm dizeler, kurallı tümceyi şiir için bir imkân olarak görüyor, eksiltili söyleyiş ise hiç yok. Şiir dilini köpürten bir unsur olarak sözcük seçimindeki zenginlik, sözdizimi konusundaki bu tercihinin ayrıksı bir avantaja dönüştürmüş. Gözlemlediğim yönde bir yenilik, bir ayrıntı kaygısı taşıdın mı yazarken? İlk kitabında bulunan dizelerdeki görsel deneyleri ikinci kitabında ve yayımlanmamış dosyalarında neredeyse hiç göremedim; bununla birlikte, devrik sözdizimi kullanımı da -gözümden kaçmadıysa- hiçbirinde çıkmadı karşıma. Tabii bunları, olumlu ya da olumsuz unsurlar olarak gördüğümünden değil, dosyanın biçimsel yönelimiyle ilgili tespitlerimi dile getirmek için söylüyorum daha çok.

Çağın Özbilgi: Devrik sözdizimine karşı değilim; ancak şiirlerimdeki akustik akışı

yakalamak açısından, yazdığım şiirleri önce kendim okur ve sesimi kaydedirim. Bu bağlamda, ses ve dil arasındaki uyum neyi gözetmemi gerektiriyorsa onu yaparım. İlk kitabımda, daha çok *kurallı* cümle/dize olmasının başlıca nedeni budur. Eksiltili söyleyiş üzerine çalışıyorum. Şiirde, sözcük tutumu oldukça önemli; ancak işaret edeceğimiz noktaların iyice anlaşılması için bu hususta ustalaşılması da gerekli. İlk kitabımdaki görsel deneylere, ikinci kitabım ve yayımlanmamış diğer iki dosyamda yer vermediğim doğrudur; ama geri planda, bu görsel deneylerle ilgili de çalışmalarım devam ediyor.

Erkan Karakiraz: Metnin sesi, biraz da, yaptığın göndermelerin, tarih ve mitoloji ile din eksenini çevresindeki arayışlarında şekilleniyor; ayrıca "dil" in *gösteren* olarak gücünü artırıyor. Deneyimlemekte olduğumuz bunalım çağının yankısını betimlemede başvuru labilecek en zengin kaynaklar bunlar galiba?

Çağın Özbilgi: Sadece tarih ve mitoloji diyemem. Aslında birçok kaynak var; ama şiirlerimi zengin kılan en önemli unsurlardan ikisi: tarih ve mitoloji. En azından şimdiye kadar böyle oldu. Varoluşsal sıkıntılar ve büyük kalabalıkların arasında sıkışan büyük yalnızlıklar da şiirin en önemli gündem maddelerinden. Yaşadığımız çağa ayak uydurmak, bilinçli gözlem, yeni davranış biçimlerini tanımak, teknoloji... vb. birçok unsurla içli dışlıyız -artık. Küreselleşmenin de etkisiyle, daha birçok kaynağın doğabileceğini de gözden kaçırmamamız gerekiyor. Çağın değil, zamanın nabzını tutuyoruz -artık. Şiirle! ve Dirençle! hep.

Erkan Karakiraz: Söyleşi sorularına verdiği yanıtlar ve şiirin için teşekkürler.

Çağın Özbilgi: Ben teşekkür ederim. Yaşasın *Caz ve Kedisi!* CazKedisi. Var ol/s/un. Sev-giler, saygılar.

çaçaron kağıtlar

Öncelikle, insanların hızla birbirine yabancılaştığı günümüzde, insani ilişkilerin birbirinden koparıldığı, sevgi ve içtenliğin hızla azaldığı bir zaman diliminde, ülkemizin dört bir yanından birbirinden değerli şairleri, özellikle de genç şair arkadaşlarımızı bizlerle buluşturan, Türk dilinin ve şiirinin ülkemizdeki en önemli kalemlerinden M.Sunullah Arısoy ustamızın anısı ve emeğinin önünde saygıyla eğiliyor, saygıdeğer eşleri, sevgili Ülkü ablamızı tüm jüri üyesi arkadaşlarımın adına sevgiyle, saygıyla kucaklıyorum.

M. Sunullah Arısoy'un saygın adını günümüze kadar kararlılıkla taşıyan ve bundan sonra da taşıyacağına olan inancımın tam olduğu, üyesi olmaktan onur duyduğum KE-GEV ve KUAKMER ailesinin saygın Başkanlarına, yönetim kurulu üyelerine, ödüle emek veren herkese, destekleyen, yaşatan tüm kamu ve özel kurum ve kuruluşlarına şükranlarımı sunuyorum.

Çağın Özbilgi şiirini, geçen sene şiirimizin onurlu adı, Dönemeç Dergisi kurucularından güzel ağabeyimiz Ali Rıza Ertan adına Buca Belediyesi'nce düzenlenen şiir ödülü sırasında, ödül başvurusu olan dosyalar arasında tanıdım.

Çok iyi anımsıyorum, ilk olarak dosyanın adı çok dikkatimi çekmişti. Bu nasıl bir dosya adıydı böyle; "Gösteriştten Uzak Arınma"...

Bu nasıl bir şiir dosyası adıydı böyle? İronik bir iç bilmece miydi, yoksa bir şiirin kendine karşı kurduğu tuzak mıydı?...

Sanki bir yaşam biçimini, hayatın akışını, gelgitlerini ve onun onulmaz şiirsel dengesini bir çırpıda yüzümüze çarpan bir dosyaydı bu...

Sanatçıların, yazarların ve dahi şairlerin tek tük istisnalar hariç elbette, kendilerini parlatıp pazarlama ve yöntemleri konusunda kendilerine ve ürettikleri iş'lerine rağmen, sadelikten ve arınmadan uzak yaşamlarını ben - merkezci dünyalarına hızla dönüştürürken...

Ve onlar, "ben"lerinin dışında bir dünya görmezlerken; Gösteriştten Uzak Arınma... Bir yaşam, bir şiir hali değil de nedir?

Şiir yapısını/kurgusunu temel aldığımızda, benzeri düşüncelerde olacaklar ki diğer seçici kurul üyesi arkadaşlarımızla birlikte Çağın'a ödülü oybirliği ile vermiştik. Değerli öğretmenim Hidayet Karakuş ustamızla bu kurulda yine beraber görev almıştık.

Aradan bir yıl geçti... Çağın, yine bir ilginç dosya adı ve şiiriyle yeniden karşımızda... **"Çaçaron Kağıtlar"...**

Konuşan, çok konuşan, karşısındakine konuşma olanağı vermeyen kağıtların kendi kendine ve Çağın'ın dosya açılış dizelerinde dediği gibi **"sadece yaşadım demek için değil/yaşatmak için de yaşadığım bilinsin istedim"** dizelerindeki sessizce çene çalan kağıttan şiirler yok karşımızda bir tek.

Yaşadığı çağının sorumluluğunu şiirine de yüklemesini bilen bir olağan imge sihirbazının kararlı duruşudur onun şiiri.

İnsan, şiirine benzer; aşklarına, ömrüne, yanlışlarına, doğrularına, dinlediği müziğe, sevdiği çiçeğe, bu yolda yürürken/düşerken kanatıldığı dizlerine, dizelerine benzer insan...

Çağın, kendine benzeyen, daha doğrusu kendisi gibi olan şiirine benzeyen ender şairlerimizden.

Nasıl yaşıyorsa, öyle yazdığı açık. Nasıl yazıyorsa, öyle de yaşıyor. Onun şiiri, onun aynasıdır... Eskiden el aynaları vardı. Arkası kuşlu aynada hayallerimizi tarardık. Çağın'ın aynasının arkası şiirden sırlı kaplı. Kuşlar flu kuğular gibi

bir var bir yok.

**“sen bana bakma / gözlerimden yaşlar de-
ğil, kurşun kuşlar dökülüyor”**

Diyeen böylesine inelikleli, abartısız, sade, an-
cak bir kurşun gibi hızlı yaşıyor yaşıadığını,
Çağın'ın şiiri.

Çaçaron'un gürültülü anlamına inat, şiiri de-
rinlikli bir sessizlik içindedir; **“çenemi ütü-
ledim azizim! sözcükleri katladım/ ve da-
ğarcığıma yerleştirdim”**

Diyeebilecek kadar da ironi yüklü bir imge de-
niziyle karşı karşıyayız aslında. Ve derinle-
mesine bakıldığında, kendi içsel hezeyanla-
rını yazdığını, içsel dünyasıyla bitmeyen bir
hesaplaşma içerisinde olduğunu ele verir di-
zeleri.

Şiirinde aceleci bir yapısı olduğu çok açık,
her an her şeye yetişecekmiş gibi, her an her
şiiri yazacakmış, her an her aşkı yaşayacak-
mış, her an her aşktan ayrılacakmış, her an
her şiirden ayrılacakmış gibi yaşamaktadır
hayatını ve şiirini.

Ancak bu aceleci yapısı, şiirinin ustaca nefes
alması ve yeteneği sayesinde dizelerini hır-
palamıyor, aksine şiirinin ilginç bir şekilde
sağlam temeller üzerinde yapılanmasına ola-
nak sağlıyor.

Aceleciliğine bir örnek de ödülleri alanından
vermek isterim. 1991 doğumlu olmasına rağ-
men, önemli şiir ödülleri de acele acele
toplamakta Çağın.

Bugün bunlara, bir onurlu ödül adı daha ek-
leyecek. Adı, M. Sunullah Arısoy gibi bir us-
tanın yanında anımsanma onurunu yaşaya-
cak bundan böyle.

Çağın'ın boynunda, şimdi değil, her daim bir
tren bileti aslıdır, dikkatle bakarsanız şiirinin
boynuna aslı olarak göreceksiniz bu bileti.
Yerinde duramayan, her an her yere gide-
cekmiş gibi aslıdır bileti kalbinde onun.

Bir dergiyi verdiği söyleşide;

**“Günümüz Türk şiiri kötü bir dönemden
geçmektedir, diyebiliriz ama yakın gele-
cekte bu durum aşılacaktır. Şiir, bir zincir-
dir.”** Der ve ilave eder;

**Divan edebiyatı, halk edebiyatı, tanzimat
dönemi edebiyatı –hemen hemen hepsi- şi-
irimi beslemiştir. Özüne bakarsanız, şiir her
zaman politiktir. Şahsen, zulme sonuna ka-
dar karşıyım; insanlıktan, doğrudan, dü-
rüşlükten ve onurdan yanayım. Emekten,
emekçiden, eşitlikten, özgürlükten ve kar-
deşlikten yanayım.**

Derken dünyaya nasıl baktığının, nasıl yorum-
ladığının ipuçlarını da vermektedir okuruna.

Yine bir şiirinde; **“buyrun ilk siz başlayın yal-
nızlığa –ama ilk ben ölmeliyim yalnızlıktan
/ beni affedin”;** derken hem dostunu yalnız-
lığa davet ediyor, sonra da kendini ölüme, son-
rasında da yaptıklarından pişman olup -beni
affedin- diyebiliyor.

Aceleciliği, şiirinde sindire sindire anlatıyor, ya-
şıyor, yaşıyor.

Şairin, şiirinin sınırını bilmesi gerekir, diye bir
şey vardır. Çağın, şiirinin sınırlarını şimdiden
çizmiş, şiirinin durduğu yerin renkli çemberini
çoktan çizmiş görünüyor.

Her konuyu şiir yapmada ilginç bir yeteneğe
kavuşmuş. Acemilik göstermeyen bir şiir do-
kusu var.

**“Biraz acelecilikten silkinse, daha büyük
yerlere varabilir”** diyor şair arkadaşları onun
için...

Bence Çağın, hangi müziği nasıl dinliorsa,
hangi şiiri nasıl ve nerede yaşıyorsa, hangi ren-
gi hangi gökkuşağından nerede ve nasıl top-
luyorsa ve boynundaki tren bileti hangi şiir
ülkesine gitmek için ne zaman ve nasıl kullanı-
yorsa; aynen öyle yaşamaya, yazmaya, dinle-
meye, toplamaya ve gitmeye devam etsin ben-
ce.

İyi yolculuklar Çağın kardeşim... Yolun açık ol-
sun.

kegev - m.sunullah arısoy
şiir 2019 ödül konuşması

1.

Öncelikle burada bulunan, burada bulunamayıp da yanımda olduğunu hissettiren, sevincimi paylaşan herkesi sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

M. Sunullah Arısoy'un adını, anılarını yaşatan KEGEV ailesine ve M. Sunullah Arısoy Şiir Ödülü'ne beni, "Çaçaron Kağıtlar" adlı dosyama değer gören jüri üyelerine teşekkürlerimi sunuyorum.

Yaşadığımız coğrafyada edebiyatın ne kadar büyük bir önem teşkil ettiğini hepimiz bilmekteyiz. Şiir; yeteneğimizi, bilgi birikimimizi yani bilincimizi dışa vurduğumuz, duygu ve düşüncelerimizi sanatsal olarak ifade ettiğimiz bir edebiyat/sanat kolu. Yine şiir; estetik kaygı gerektiren yani dil ve ses arasındaki ilişkiyi düzenleyerek, akustik bir akış yaratmamızı sağlayan yaratıcılık alanı.

Şiirlerimin inşa süreçlerinde, kendimce, “öğretici öğeler” barındırması gerektiğini düşünmüşümdür (ve çoğu zaman bunu şiirlerime uygulamışımdır). Kimi zaman mit-sel, kimi zaman tarihsel, kimi zaman da edebi göndermelerle güçlendirmeyi hedeflediğim izleğim, dünya görüşümü de barındırdığı için albeniden, yapaylıktan, ... uzaktır.

Şiirdeki direncin umudun da direnci oldu-

ğuna inandığım için, bu noktada, şiirlerimde her zaman zulme, sömürüye, ... karşı durmaya çalıştığımı, çalışacağımı bilmenizi isterim. Salt şair olarak değil, bir insan (birey) olarak da aklın, bilimin, eşitliğin, özgürlüğün ve kardeşliğin saflarındayım.

Şiirlerim ya da ortaya koyduğum, koya-
cağım eserlerle ilgili olarak hiçbir zaman
maddi ya da manevi bir kaygı gütmедim,
gütmeyeceğim. Ömrüm boyunca, dünya
edebiyatına/edebiyat tarihine damgasını
vurmuş (Nazım Hikmet, Pablo Neruda,
Konstantin Simonov, Nikolay Nekrasov, Fe-
derico Garcia Lorca, Nikola Vaptsarov, gibi)
büyük edebiyatçıların savunduğu davayı, in-
sanlık davasını savunmakta direteceğim.
Özetle, emeğimle emeğin ve emekçilerin ya-
nında olacağım.

Bu metni, M. Sunullah Arsoy'un adına,
anılarına yaraşır bir şekilde, onun dizeleriyle
sonlandırmak istiyorum:

"Ey dilimin doyulmaz tadı

Kavgamın tek silahı şiir!"

M. Sunullah Arısoy

Dinlediğiniz için teşekkür ederim.

11.

Müsaadenizle birkaç şey eklemek istiyorum.

Hepimiz biliyoruz ki;

Bilinç ve omurga -insanlar için- oldukça önemli unsurlardır.

Bugün 17 Mayıs. 2 gün sonra, Mustafa Kemal'in Samsun'a çıkışının 100. Yılı'nı kutlayacağız. Emperyalizmi bozguna uğratan, bu uğurda mücadele eden, ölen, yaralanan, ... ve bize bu ülkeyi bırakan büyüklerimizin anılarının önünde saygıyla eğiliyorum.

2018 yılı, 68'in yani 68 Kuşağı'nın 50. yıldö-

nümüydü. 29 Ekim 1968'de Samsun'dan Ankara'ya "Mustafa Kemal Yürüyüşü"nü düzenleyen gençlerin şiarı: "Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye"ydi. 10 Kasım 1968'de Anıtkabir ziyaretiyle biten "Mustafa Kemal Yürüyüşü", Anıtkabir özel defterinde şöyle yer bulmuştu:

"Büyük Önder, Amerikan emperyalizmine karşı ikinci Milli Kurtuluş Savaşımız'da izindegiz. Milli Kurtuluş Savaşımız yok edilemez. Onu yok etmek için bütün Türk Milleti'ni yok etmek gerekir. Tam Bağımsız Türkiye İçin Mustafa Kemal Yürüyüşçüleri."

Düşüncelerim olgunlaşmaya/oturmaya başladığından beri; bu bilinci, bu omurgalılığı yüreğimde sıkılı bir yumruk gibi! gururla taşıdım. Zulmün, sömürünün ve her türlü ayrımcılığın/kayırıcılığın karşısında onurlu ve dimdik durdum/durmaya çalıştım.

Bütün bu nedenler ve bu vesileyle; (Cum-

huriyet Devrimi'mizin önünü açan Mahmut Şevket'i, Resneli Niyazi'yi, Ömer Naci'yi), Mustafa Kemal'i, 68'i yani 68 Kuşağı'nı, ... saygıyla anıyorum. Büyüklerimin, yaşlılarımın, küçüklerimin ... özetle kendisini genç hissedenden herkesin "Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı"nı / bilinç bayramını kutluyorum.

Konuşmamı "Doğum Sancısı" adlı şiirimin son iki dizesiyle bitireceğim:

"sular çapalandı! hücrelerinden çıktı ay
bize artık güneş gibi! yeniden doğmak yakışır"

Umut ediyorum ki; yakın gelecekte #HerŞeyÇokGüzelOlacak.

*Dinlediğiniz için tekrar teşekkür ederim.
Sevgiler, saygılar.*

desen: azime akbaş yazıcı

*"Gümbür gümbür, şimşekli fırtınada
Ne zaman buluşuyoruz bir daha?"*

W. Shakespeare, *Macbeth*

Eski sevgililerinin yattığı kimsesizler mezarlığını
Elinde kurumuş bir gülle ziyaret etmeli ara sıra herkes.
Ay ışığında Macbeth okumalı, şarkılar söylemeli.
Göçmen kuşların toplandığı gökyüzünde
Başlarken yıldızların ateşli taarruzu.

Sessizliğin iskeleti kımıldar karanlıkta.
Duvarlarda gölge oyunu hayat denilen soytarının.
Zaman istasyonunda bütün trenler tehirlî.
Bütün hatıralar hileli, kukla sahnesinde geçmişin.

Senin silâhın mesafeler, onun mevzisi mazi.
Kimse terk edemez kendi hayaletini.
Bir ölünün parmak izi silinmez sayfalardan.
Hükümsüzdür gözleri intikam rüzgârının.

Yarasaların kafasını karıştıran tuhaf bir frekans
Gece yarısında beyaz gürültüsü gözyaşlarının.
Düşünmek uzun sürer, anlamak imkânsız
Kapat o kitabı, zaten hiç okumadın.

Eski sevgililerinin hortladığı kimsesizler mezarlığını
Elinde kanlı bir hançerle ziyaret etmeli ara sıra insan.
Küfürler savurmalı, lânetler yağdırmalı.
Çılgık çılgıla kuzgunların toplandığı gökyüzünde
Başlarken şimşeklerin ateşli taarruzu.

neval savak'tan arkadaş zekai özger'e

*"Göğü kucaklayıp getirdim sana
kokla
açılırsın"*

Sevgili Arkadaş Zekai,

Senin dizelerinle, göğü olmayan bir pence-rede, düşmekten usanmayan çocuk tavrıyla oturuyorum satırlarımın başına. İnsanların insanca yaşayamadığı, yoksulluğun düşün-meyi unutturduğu şu çirkin çağdan ne ka-dar aydınlık olursa o kadar merhaba sana!

Dövülen ve kanayan yaranın artık iyileştiği-ni umuyorum. Bir leke ki, kaldırımlar hâlâ ağırlığınca taşıyor izlerini. Gidişini kırk altı yı-la sığdırdın. Yokluğun süresiz... Şimdi ne se-fası sürülen çimenli kahvaltılar, toprakta ço-cuk cıvıltıları, ağaçta kuş, ne yüzümüze çar-pan denizin iyodu... Hepsini toplayıp götür-düler sanki. "Ah herkes mi susuyor." Susan zamanından beriye evet herkes susmaya de-vam ediyor Arkadaş. Bir sus hayaleti gibi do-lanıyor insanlar etrafta. Çiğnenen bir za-manda çiğnenmiş çiçekler gibi acıyor şimdi tüm sözcükler. Tanrı, kirli sakalıyla başka iş-lere dalmış gibi.

Kırılmaması gereken yerden kırılan dal gibi çocuklar koparılıyor şimdilerde yaşamdan. Köşelere saklanan kırılgan bir kavganın ya-nından geçiyoruz her sabah. Ellerimiz çö-züldü arkadaşlardan, dostlardan, sevgilinin ellerinden. Bir başınalık aldı yürüdü. Düşe-ne basarken çıt etmeyen yürekler ülkesinde

yaşamak; senin yaşadığın zamanı üzer arka-daş. Yorgun bir çağ bu. Aramıza kalın perde-ler çekilmiş. Ölümler toprağa uzanınca, insanlar da sözcüklerle dinleniyor çoğu zaman.

"Ölmüslük karınca sırtında yalnızlık/ ölmüş-lük çoklar sokağının karıncası." Her şeyin az çok elle tutulur olduğu geçmişin sakalsız ço-cuğusun sen. Erkenden gittin. Şimdi bir yal-nızlık kahvesi kaynıyor ocakta, parmaklarım-da gezinen bir duman... Meydanlarda, kadın-lar yaptıkları kekleri, kurabiyeleri polislere uza-tıyor, geriden bir kadın gelip, elindeki çiçeği bir polise... Bazen sessiz sedasız beklemler bazen de gaz bulutu dolduruyor sokakları. Dı-şarıda kimler dövülüyor, kimler ölüyor, hangi anne çocuğunun ismini boşluğa sesleniyor... Boşalan, boşaltılan bir çağdan sesleniyorum düştüğün kaldırıma. Amansız bir gölge gibi dolaşıyorsun yoksulların yanında. Sen ey yok-sulluğun arkadaşı, sen ey duvarlardan sonra gelen içimden konuştuğum, adına şiir yazdı-ğım çocuk! Senin gibiyim, mutsuz, yalnızlığıyla, itilmişliğiyle, başıyla biraz dertte, pencere-me dışardan bakan, bakarken kimseler gör-medek kanayan...

Bir halkın derdini tasasını yüklenen omuzların şimdi toprağın kollarında huzura kavuşmuş-tur umarım. "Karanfil elden ele." diyen *Edip Cansever* gibi, şairin omuzundan şairin omu-zuna bırakılan kavgadır senden kalan da. Hem yaşamak biraz da kavga değil mi? Bu kav-ganın içinde harf tutmak değil mi görevimiz? Senin gibi kanamak değil mi içten içe biraz da dövülen İsmail gibi? Doğduğum yetmiş üçte, henüz gelmişken yanına, acelen varmış gibi gitmişsin. Sen mi erken geldin ben mi geç bi-lemiyorum. Şimdi doğruluyoruz her sabah, se-nin aç karnına doğrulduğunca. Pencereden bakınca, sanki sessiz bir dayaktan geçiyor tüm dizeler. Bilsen neredeyse adımızı söyle-mek bile yasaklanacak. Giderek çoğalan ya-saklara alışamıyoruz. Bazen düşünüyorum da düşünebiliyor muyuz acaba diye? Her şey bo-ğuluyor. Ah! Bağırarak istiyor her şey, duyul-mak! Bilirim gizli bir bağ vardır gidenle kala-

nın arasında, sessiz duyular, dokunuşlar...

Bizim aramızdaki bağ da tam anlamıyla bu. Bir köprüdeyiz, sen bitiminde ben başında. Kadınlar susmuyor, her köşe başında bedeniyle bir isyan gibi dikiliyor farklı düşünceler. *Zeki Müren*, hiç tahmin edemeyeceğin şekilde seviliyor. Gençleri görmekten gerek. Ah nasıl da sesli bir varlık oluşturuyorlar üniversitelerde. Bıraktığın sıranın sıcaklığı belki de hiç soğumamıştır. Diyorsun ki; "Hüznümü ölçeğe vuruyorum yüreğime sığmıyor." Değişen pek bir şey yok. Aynı hüznün çağının insanıyız, aynı mutsuzluğun, yetmiş bir yılın çocuğuyuz.

Avaz avaz susan, susturulan yerden mektubuma son veriyorum. Senin o sıcak dizelemlerle öğlen oluyor.

"Sakalım yok biliyorum ama kötü değilim/ Büyükleri sayarım küçükleri severim/ Ço-

cukları incitmeden severim, kadını öpmesini bilirim/ Sizi de sizi de öpmesini bilirim." Ben de, bu çağ da öpmesini bilir seni. Sonsuz öpücüklerle... Şaire elveda yoktur bilirsin. "Görüşmek üzere" vardır. Yarın her zaman birliktedir, birliktir. Şiirinden öper şiirim. Titreyen sesimle yazıyorum sana bu dizeleri:

"acının kanayan kaosu şarabın canı cennete tutup yoksulluğunu yoksulluğuma ekledin bir yalnızlığı bir yalnızlığa artık sonbaharı unutmak ne uzun."

Geçmişle geleceğin her zaman buluştuğu noktada, görüşmek üzere, görüşmek üzere...

Mektupsuz çağın

mektupsuz çocuğundan

ARKADAŞ ZEKAİ ÖZGER, "Sakalsız Bir Oğlanın Tragedyası", Ve Yayınevi, 6. Basım, 2018.

sabaha kadar

melih elhan

kadın, saçlarını döktü yastığa
dere kadar kıpırtılı
kadın, saçlarını döktü yastığa
ipek kadar yumuşak
kadın, saçlarını döktü yastığa
yasemin kokulu

sabaha kadar
kokular, kıpırtılar,
kumaşlar yastıkta
allak bullak oldu gece
gemiler dönemedi limana
martılar yollarını kaybetti

kadın, saçlarını döktü yastığa
adam tutundu sıkıca saçlarına
kaybolmadı düşlerinde

I

dışarı attım bedenimi tel örgülerin arasındaki açıktan
sol kolum epeyce çizilmiş güneş tepede
usulca akmaya çalışan sıcak kırmızı bir efsane
insana imrenen tanrıların kayıtsızlığını anlatır
ve bizleri varolmayan şeylere inandırır ki
var ederiz bir çakır çiğdeminin yaprağını
koluma dolarken önümde uzayan kırlar büyür
yürüyorum karahindibaların arasından
bazen ayağımı savurup sesler uçuruyorum ovoidan
adımlarıma bakıyorum arıların hafızalı coğrafyasında
güneş tepede en yakındaki akan suyu düşünüyorum
sonra diyorum ki yaşam buradadır ışkın burada
sakinim ve dingin lakin birazdan geçer
sarı tepenin altından dolaşan patikadan bir at
yürüdüğüm pıtrakları umursamadan geçer bir mayıs atı
benim göremediğim bir minareyi hizalayarak geçer
bileklerimi tütün kolonyasıyla ovan geçmiş
kaplumbağaları yavaşlatır tepedeyken güneş
otların gönüllü ibadetlerini toplar mayıs otlarının
alnımı yakan tuz çizgisiz bir defterdir
babam uyuduğu zaman bakır sürahiden
bir bardak su getirir baharların iyileşmesi için
samançiçeği, çiğdem, rezene uyandığı zaman
önüne tespih fırlatılan bir rençber gibi
kentlerin şımarıklığından uzak gökyüzünü güldürür
belki de bu toprak bir ülkeyle kesişmeyecek
yürüdüğüm yer yol olur mu bilmiyorum da
biliyorum kimsenin geçmediği akşam sevinç değildir
çünkü ilerlerken düzlükte güneş en tepedeyken

ufuktan bir at geçecek ve anlayacağım ki orası yoldur
insanlar yoksa sinekler de yoktur hatta köpekler
dinler yoktur mesela felsefe bazen de evler
oysa küçükken ayakkabımın tabanı parçalandığında
öğrenmiştim erik ağaçları salıncak kurmak içindir
gürültülü kalabalık bahçeler el öpmek için
ve kaptaki nemli toprak solucanların ölmemesi içindir
beni bir arada tutan şey ya da yürüten diyelim
otların yeşerdiği küçük su birikintilerindeki kurbağalar gibi
düşündeki bir şeyin gölgesiz oluşu gibi sebepsizdir
her şeyin nasılını soran ilim niyetini arayan irfan
bitkilerin müphem kitabından habersiz
dünyanın göz kapaklarından işçilerin kalp damarlarından acizdir
ama yaklaşırken mayıs atının soluğuna tepedeyken güneş
gitgide aklımı doyuran doğurgan bir tohum gibi
karnı tok kanatlı bir böcek konuyor koluma
kurumuş kırmızı nehirden su içmeye çalışan kul
buralarda senden önce dalgın bir hayat dolaştı
soyumun dallarından anlıyorum buralarda bir karınca
zerdali çekirdeklerini evine taşıyan bir ad dolandı
hakikat zarife otunun özünde değildir dedi bilge bir kadın
yuvasından çıktı bütün nebatın kokusundan dolandı
söyle hafızamın kasketini solduran tepedeki güneş
ne hakla oradasın en çok kime dargınsın
kuşları göçe çağırın dirimin de payı yoksa bu hakikatte
gördüğüm taşları ısıtan uyuşukluğun da yoksa
nasıl bekleyeyim bu at buradan geçsin
en tepedeyken güneş neyin gölgesine güzel diyeceğim
neye inanırsam kapanacak bu göz alıcı aydınlık
söyle suların sunduğunu da aklım bunlara ersin
yoksa yavaşlayacak dünyanın nabızı kuşluk vakti
rakı içen çingeneler toplanacak buraya
içimden ezbere bildiğim bütün rab'ları sayacağım
sürerken mucizelerin savaşı güneş tepedeyken
bastığım yer yerdeyken duyuyorum yaşamın uğultusunu
yürüyorum sarı otların arasından
yürüyorum mayıs atına doğru

dünyadan dışarı

ihسان baran

aniden girmeliyiz -o- şehirlere, şiirimiz hazır
şiirimiz yeteri kadar

bizi çok, bizi sokaklarda, parklarda, bizi el ele
meydanlarda yeterince, sabahları
simitçilerden önce sokağı ısıtan botlarıyla
bizi dünyada fazlasıyla dövdüler
kırdıkları dişimizden, deldikleri alnımızdan, yoldukları saçımızdan
bir ülke inşa ettiler
sınırları doğuda kadınların yırtık tülbendine
sınırları batıda kadınların yırtık eteğine
kuzeyde ve güneyde kadınların

kendilerinden başka herkes hiç kimse
sokaklar onlarınmış, otobüsler onların, parklar, sahiller
her şey onlara bahşedilmiş, her şeyi onlara veren bir tanrı
varmış gibi
her olaya bir ayetleri var ki
hangi tanrı, nerenin, hangi zamanın
bir ayet indirmiş böyle?
bu açıdan da şirk
kalabalık meydanlar ve taş yahut gece yarısı sokak
bir zamanlar otel

artık girmeliyiz o şehirlere, gözleri inadına zeytin
inadına haziran inancımız

bende bir sürü ağaç var, badem ağacı, dut ağacı
zerdali, erik, kiraz ağacı
onca uçurum kıyısında bunca hoyrat esen rüzgâra
kuşlarını kaptırmayan palamut ağacı
elma ağacı, armut, ayva, nar ağacı
çiçekli yazmasından bir parça yırtıp dilek tutan kızların
umut ağacı

siz de elinizdekileri sayın, diyelim ki sahilde oturmuşsunuz
elinizde bira, simit, çekirdek, elinizde çiçek
diyelim ki kedilere mama veriyorsunuz, köpeklerle
gazete okuyorsunuz sabahları, kuşlara
su veriyorsunuz, parklarda
sevişiyorsunuz, harika, sinemaya iki bilet, tiyatroya
menemene ekmek banıyorsunuz, bunu da

hadi bu kış yola çıkalım, şiirimiz dişli, şiirimiz kaymayacak güçte
sürelim şunları Ekvator'a doğru dünyadan dışarı
şiirimiz delikanlı

Soğuyan zamanlar indi
Görölmüşdür mührüyle
Unutacağım şeyler var
Unutmayacağım yalnızlıklar
Yavru kırlangıçlar
Sesimin bölündüğü asma bahçeleri
Tanıdık bir yüze aşına olmak dünden çok
Sesimin taşıdığı güneşlikler

Bir acı çizdim duvara
Bir gece
Yangınlar, tarihin gözlerinden daha akışkan
Yelelerinde yazılı masallar
Atların
Çağ yorgunu serüvenlerden döndüler
Gördüm inançlarını " rüzgâr kanatlarından"
Soyunduğumuz mevsimlerden
Yelkovanı üşüyen saatlerden
İndim yatağına ırmakların
Günlüklerinde parmak izleri var güne akanın
Terli bir karanlıkta suçluluk telaşı

Eksik kalışı bildirdi günler
Örselenmiş
Bir ayrılığı tamamlar gibi
Uzun cümleler
Yorgun göller
Demir divanlar ustalarını hatırladılar
Yazdan kalma bir rüyada
Israrlı bir çözölüş
Israrlı bir terkediş
Sırtımda ılıklanan
Yakama iliştiğim çocukların vesikalıkları kadar
İşıltılıydı
Bir hevesle şahlandığım pazar gönençleri

Kıyılara vurdum
Kıyılarda dargın sandallar
Yaşlı bir martının dilsiz kanatları gibi küstüm
Denize
Gözlerime sürmeli çocukluğu
Ödünç aldım annemden
V yaka yurtsuzluğu

İçimdeki geceyi havalandırmaya çıkardım

pıhtı ömür  z etin

Ey beyaz kağıt!
Damar ver akana.

Ki karanlık, ruhun gizlerini açığa
 ıkarmak için bir hediye oldu bana.

İltihap kaptı boşluk merdivenim.
B k ld  bir tümcenin bilekleriyle
zamansal çizgisi evrenin.

Tatlı bir uçurum doldu bakışlarımla.
Uzandı bir bilim dalı. Yırtıldı
kaygı gömleğim.

İndim: Meşale biçiminde
hiçbir köşesi olmayan sezgi
elimden tuttu beni.

O ruhun uzun mağarasında
isteğin siyah incilerini topladım.

Bildim: Tutkusuz kururmuş kanı dilin!

Isıttım mürekkebi, uyurken
kendi kalbini yiyen bir deniz kuşunun
kursağında.

ortancaları sulama vakti

nilsun usluoğlu

Berrak sular üzerinde çuvaldızlı yosun demetleri...
Şaşı bakıyor yüreği gözlerimin
Kıpırdama bu loş ışıktaki dans eden pervaneler gözlerimde ölüyor
Boyun eğişleri gecenin sarmış pencere pervazlarını
Odaların labirent boşluklarında mor menekşeler yetiştiren eller var
Hatırıma gelen annemin balkonuna tünemiş serçeler
Bedenimin kırıntılarını didikliyor
Ortancaları sulama vakti...
Kayıp kırlığı kaçık çorabımda
Kurutulmuş derimden serin bir bakışla uzuyor aydınlığına günün...
Dişlerini bileyen çakallar kapı önlerinde...
Kaç ömür tükettim
Cüzdanımda sararmış fotoğrafı ezberlediklerimin
Kangrene dönüşen aşk tırnaklarını geçirmiş sırtıma
son şarkısının eşliğinde tepiniyor
İrini ayaklarımı sürüklüyor açık denizlere
Ağız açılmış paketler içinde zaman böcekleri
Gıdıklıyor sır döşeklerini
Lavları şehri kaplıyor ihanetin
şehrin çalınmış ışıklarına karşı meydanında yakılıyor tüm heykelleri...
Yılan gözleri şehvetin üzerine düşen gölge
Dipsiz bir kovada bekletilmiş özlem
Parke taşlarında yabancı seslerin yankısı...
Kıpırdama oynatma yüreğimi
İssiz orman hayaletleri görmesin
Elbisemde yama olmuş esareti...

kendimi dikleştirerek dişiliğime
doğdum
çatlayan tohumların şarkısını duymak içim
sancılandım

bilmiyorum son söz kime gebe kalacak
bükerken kirişlerini bu zaman
henüz yırtmamışken kendi kışına soyunan belleği

topla en ezilen ,taşlar ve ölü dallarla
sesime açılanı bul yalnız kasığında değil
yüzünün yerinde

bağışlar gibi dağılan saçlarımın
ince uzun yollarında
bul açılanı sesime

biliyorum orda unutulmayan
küçük evlerimizin hasta ağaçları var
yazgısına kilitli kalmış vadiler
sıkıntısına açılmış ovalar var
orda biliyorum dilsizleşmek ne demek
ölüm sesini işlerken

üzgün adım geç ötesine artık
sök sesimi perdesinden zamanın.
ve dön günün ilk parlayan yerine.

Yeniden toparladı kadın gözleriyle durakta
toprağa karışan son yağmurun bulutlarını
kaldırımdan geçen salyangozların üçünü
istemeden ezerek. Ve gün yolcuları
dünlerinin üzerine oturmuş izlerken bunu
gülen bir maskeden bakışların oluk oluk
parkası orman bir kurşun yarası yüzünden akıyor.

HAT

Çocukluk.

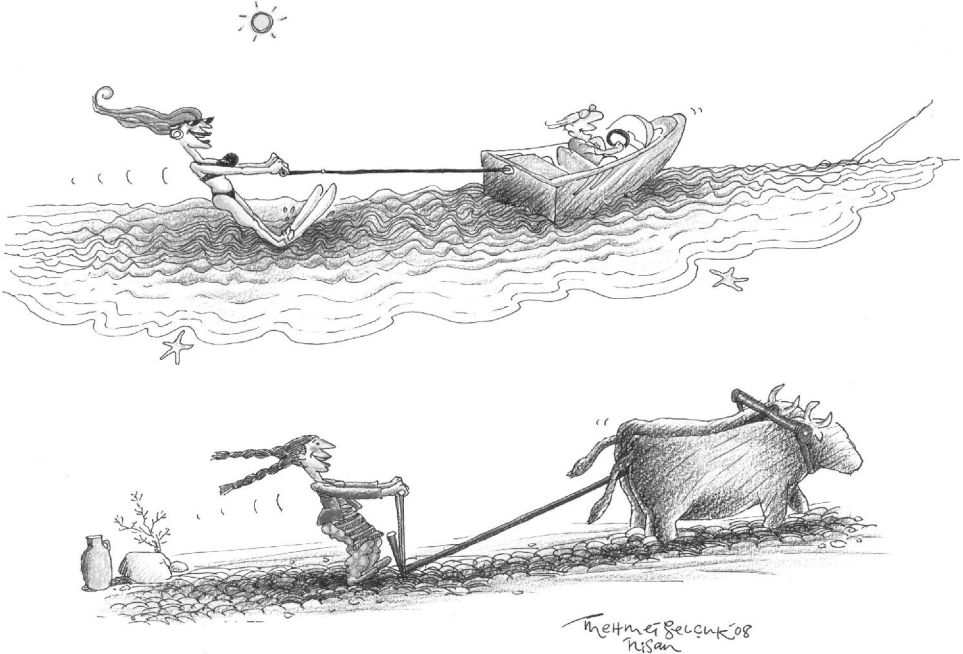
YÖN

Kaldırımın kenar taşlarında dengeli.

VARIŞ (dk)

Sokağın tekmelenen karnını dinledik bütün gün.

(yorumladıkça...)

çizim: mehmet selçuk

melankolik kahkaha

nilgün emre

Lâle Müldür'e

Dün gece tuhaf bir
rüya gördüm. sen bir kuğu olarak
dans ediyordun
sen,
fırtınalar kraliçesi
yüzünde melankolik bir kahkaha
açık mavi gözlerle
beni dansa kaldırıyordun
kafanın ortasında
korkunç bir sisle
inci ormanlarında
"İsa bizi izliyor" diyordun
yüzünde melankolik bir kahkaha

dil ağrısı

kuzey genç

dişlerinin aralığından
yolculu sesini

harf harf damla
dilinin ucunda kaybolan kendine

dudağının yaralı öpücüğünü yolla
çiçeksiz balkonlara

birikmesin ağzında saksılar
damağının
kırmızı yorgun duvarında
ahların bir acı buluşmasıdır
sendeki dil yarısından
çok var şairlerde...

hani şaban çetin

Hani kaşlarına bir ay fırlamış.
Sesin güneşi içmiş Ofelya!
Göğsüne gelip yerleşen kış,
Karışmış kederli bir buluta

Boğazımı sarıyor suskunluğun,
Gözlerim yıldızlar içindeyken.
Her yönüm sırtlamış nefreti,
Dilimde acılar gümüşten.

Hani tenine soğuk yapışmış
ya, çaresiz kapalı yüreğin.
Kül benzin yanaklarıma dolarken
Sen hangi çiçektesin?

desen: azime akbaş yazıcı

Kendini Otuz Yaşında Sanan Kadın

Miranda uyanır isteksizce,
Güneşi korkuyla hissederek,
Bir adım atar tereddütle,
Yaklaşır aynaya titreyerek.

Miranda'nın gözünde Miranda
Saçına ak düşmüş ve yıpranmıştır;
Dün gece yirmi dokuzken daha,
Bu sabah otuz yaşındadır.

Sabah yıldızı gibi parlayarak,
Seherin kısık ışığı gibi ya da,
Ve bir takvimi aklında tutarak,
Sarıp solar Miranda.

Deli kız, gümüşî kız, aman,
Aynayı kendine doğru çek;
Yılları uçuşturan zaman
Renklendi seni severek.

Zamansızlıktır sana zamanın kendisi;
Faniler içindir takvim dediğin;
İster bir yıl olsun, ister otuz, nedir ki
Kadını kadın yapan güzellik için?

Ah, görmeyecek otuzu bir daha Gece,
Yine de okşa onun kanadını, Miranda;
Al gözlüğünü, tak ve bana söyle—
Kaç yaşındadır ilkbahar, Miranda?

Türkçesi: Tamer Gülbek

OGDEN NASH

Tam adıyla, *Frederic Ogden Nash*, 19 Ağustos 1902'de Rye'da doğdu, 19 Mayıs 1971'de Baltimore'da öldü. Rye ve Savannah'da büyüdü. Rhode Island'daki *St. George's Okulu*'nda öğrenim gördü. Bir süre Harvard Üniversitesi'ne de devam etti. İlk şiirini, bir süre yazı işleri kadrosunda da çalıştığı *The New Yorker* dergisinde yayımladı. ABD'li şair, oldukça verimli ve üretken idi; *Sert Dizeler* (1931) başlıklı kitabından başlayarak, kırk yıl boyunca toplam yirmi şiir kitabı yayımladı. Şiir kitaplarının dışında çocuk edebiyatı yapıtları da üretti. Ayrıca *Venüs'ün Bir Dokunuşu* (1943) ile *İki Kişi Yalnız Değildir* (1952) adlı müzikal eserler için şarkı sözü yazdı. Şiirleri ile çoğu zaman okura yoğun bir mizah duygu geçiren Nash, uyak düzenleri, dize uzunlukları, ara sözlerin kullanımı gibi unsurlar aracılığıyla biçimde ve içerikte cesur denemelere girişmiştir.